

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI CRESTIN ADVENTIST
DE ZIUA A SAPTEA DIN R.P.R.

ANUL XLII
SEPTEMBRIE — OCTOMBRIE

1964

CURIERUL ADVENTIST

Nr. 9-10 SEPTEMBRIE-OCTOMBRIE 1964

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A. Z. ȘI
DIN REPUBLICA POPULARĂ ROMÂNĂ

apare la două luni sub conducerea
unui comitet

Redacția și administrația:
București, Str. Ghennadie Petrescu nr. 118

Telefon 21.59.80

REDACTOR:
DUMITRU POPA

Coperta noastră: *Vedere din
Munții Bucegi: „Jepii
Mari” FOTO: Titu
Dumitrescu-Polana
Tapului*

DIN CUPRINSUL
ACESTUI NUMAR

- O biserică vie
- Cuget curat
- Asemeni bradului —
versuri
- Psalmii...
nu conțin nimic?
- Blîndețea
- Cele două cîntări
- Muntele Sinai și
Muntele Fericiților
- Fanatismul
- Sfînta Treime
- Sfirșit de cale
- Domnul neprihănirea
noastră
- Dați bucuriei glas
versuri

„O biserică vie“

„Și voi, ca niște pietre vii, sînteți zidiți ca să
fiți o casă duhovnicească“.

1 PETRU 2,5

Templul Domnului,
Templul Domnului,
iată nădejdea, iată si-
guranța noastră. Acest templu
ne va izbăvi de orice rău și
tot el ne va mîntui“, strigau
plini de înflăcărare și încredere
israeliții pe vremea lui Iere-
mia încrezîndu-se în zidurile ri-
dicale de Solomon. Dar anul
587 în. Hr. aduse prăbușirea
acestor ziduri, și cu ele și a
nădejzii și siguranței pe care
și-o puseseră în ele.

O analiză a vieții de credință
a celor care se pretindeau de-
pozitarii lucrurilor celor mai
sacre, dezvăluie atît de limpede
cauzele care au dus la nimici-
rea Templului lui Solomon, de-
oarece el își pierduse rostul clă-
dirii, și anume de a fi un locaș
al întîlnirii laolaltă a unor su-
flete sfințite în gînduri, vorbe și
fapte spre a aduce slavă lui
Dumnezeu, a fi o cinste pentru
El.

Nu vă hrăniți cu nădejdi în-
șelătoare, spunea Dumnezeu
prin profetul Ieremia, zicînd :
„Acesta este Templul Domnu-
lui, Templul Domnului ! Căci
numai dacă vă veți îndrepta
căile și faptele, dacă veți în-
făptui dreptatea unii față de
alții, dacă nu veți vărsa sînge
nevinovat, numai așa veți avea
parte de binecuvîntare“. Ier.

7,4-6. 8-11. Și profetul conti-
nuă să arate cît de searbăde
erau nădejtile pe care și le
puneau ei în niște ziduri, atîta
vreme cît faptele lor erau un
blestem pe care-l atrăgeau ei
înșiși chiar asupra aceluia loc, o
pată pe zidurile acestui templu.

Iar profetul Amos vine să
completeze acest tablou al cel-
lor care pretindeau că se în-
chină lui Dumnezeu în Tem-
plu, zicînd : „Ascultați lucrul
acesta, voi care mîncăți pe cel
lipsit, și prăpădiți pe cei nenor-
ociți din țară ! Voi, care ziceți :
Cînd va trece luna nouă, ca să
vindem grîul, și Sabatul ca să
deschidem grînarele, să micșor-
răm efa și să mărim siclul, și
să strîmbăm cumpăna ca să în-
șelăm ? Apoi vom cumpăra pe
cei nevoiași pe argint, și pe să-
rac pe o pereche de încălțămîn-
te, și vom vinde codina în loc
de grîu“. Domnul a jurat pe
slava lui Iacob : „Niciodată nu
voi uita niciuna din faptele tale.
Nu se va cutremura țara
din pricina acestor mișelii ?“
Amos 8, 4-8.

Și peste multe sute de ani,
Domnul Hristos privind faptele
celor care „vîndeau și cumpă-
rau“ în Templu, le-a amintit
rostul inițial al Templului zi-
cînd : „Casa Mea se va chema

o casă de rugăciune", însă imediat arătînd și realitatea adăugînd : „Dar voi ați făcut din ea o pașteră de tîlhari". Mat. 21, 12.

Am amintit aceste stări de lucruri din timpul credincioșilor de pe vremuri pentru a înțelege că este cu puțință ca sub mantia unei mari cuvioșii și a unei aparente stricte observări a tuturor poruncilor, să se ascundă înșelăciuni și fapte de strîmbătate de necrezut.

S-ar putea ca și în zilele noastre să ne punem și noi, creștinii de azi, toată nădejdea mîntuirii în niște simple ceremonii, în niște ritualuri fără viață, în niște ziduri, zicîndu-ne că indiferent care ar fi felul viețuirii noastre timp de o săptămînă, din moment ce ne găsim în cuprinsul zidurilor templului, acestea au darul de a ne sfinți pe loc. Însă cît de fără folos și înșelătoare de sine este această cugetare ne-o spune tot profetul Ieremia, arătînd că simpla umblare pe căile ceremoniilor și ritualurilor, obișnuințelor de pretinsă viață religioasă nu are în sine puterea sfințitoare și nu face pe nimeni în stare a face din viață o biruință, punînd un hotar vieții de necinste, sub toate formele ei. Căci de îndată ce acest creștin al formelor religioase pășește afară din Templu, dacă nu chiar în vreme ce se găsește acolo, iarăși face toate acele uriciuni.

Pină și Sabatul, ajuns un obiect ceremonial, al unei obișnuințe de viață religioasă adventă, își pierde orice binecuvîntare. Sabatul în sine, lipsit de parfumul minunat al celorlalte nouă porunci ale Decalogului, este deposedat de coroana minunată a binecuvîntării. Profetii Ieremia și Amos arată cît se poate de lămurit faptul cum că unii, în aparență stricți păzitori ai Sabatului, în realitate erau niște furi, ucigași și înșelători, a căror pretenție de viață religioasă era o uriciune înaintea lui Dumnezeu; căci se arată că tocmai în această zi

(Continuare în pag. 3-a)

Nimic nu e mai de preț decît un cuget curat și gingaș. Aceasta e cu totul altceva, decît un cuget chițibușar, care se lasă stăpînit de părerile lui proprii, sau de un cuget bolnav, care este înriurit de temerile lui însuși. Aceste ultime două categorii de cugete sînt musafiri supărăcioși în viață. Să le lăsăm la o parte. Să vorbim de cugetul curat cîrmuit de Cuvîntul lui Dumnezeu și care se sprijină pe el.

Această stare a cugetului este pentru noi o comoară neprețuită. Ea cîrmuiește, cunoaște deprinderile noastre, purtarea noastră, starea de suflet. Într-un cuvînt, totul se supune înriuririlor sănătoase ale unui cuget simțitor și curat.

— „De aceea, spune apostolul Pavel, mă silesc să am totdeauna un cuget curat înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor“.

Iată ce ar trebui să dorim și noi cu înfocare. Este ceva frumos și atrăgător, în această silință a celui mai însemnat și mai dezbrăcat de sine slujitor al lui Isus.

Cu toate darurile sale de preț, cu toate puterile sale minunate, cu toată adîncă sa cunoaștere a căilor și sfaturilor lui Dumnezeu, de care ar putea să vorbească și cu care ar putea să

„CUGET

„De aceea mă silesc să am totdeauna un cuget curat înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor“. Fapte 24,16.

МОЗГ

CURAT“

se laude, cu toate descoperirile minunate, care i-au fost făcute în al treilea cer; într-un cuvînt el, cel mai slăvit dintre apostoli și cel mai plin de har dintre sfinți, se silea să păstreze totdeauna un cuget curat înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor.

Intr-o clipă de uitare... cînd a rostit un cuvînt îndrăzneț către marele preot, Anania, numai decît s-a arătat gata să-și mărturisească greșeala și s-o repare. Astfel cuvintele înțelepte : „Te va bate Dumnezeu, părete văruiț!“ au fost retrase și înlocuite cu altele din cuvîntul lui Dumnezeu, care ne învață : „Pe mai marele norodului tău, să nu-l grăiești de rău“.

Dacă n-ar fi făcut așa, socotim că Pavel, n-ar fi putut să se ducă să se odihnească în noaptea aceea cu un cuget care să nu-l învinovățească cu nimic, dacă nu ar fi reparat greșeala făcută. Cînd facem sau spunem ceva rău, trebuie să mărturisim, să reparăm, căci dacă nu facem lucrul acesta, legătura noastră cu Dumnezeu este ruptă. Această legătură cu Dumnezeu nu poate avea loc, cu nici un chip, cîtă vreme păcatul rămîne pe cuget și nu este mărturisit și pe cît posibil reparat.

Trebuie să păstrăm un cuget curat, dacă vrem să mergem cu Dumnezeu.

Nimic nu e mai de temut ca un cuget nesimțitor, întinat și tocit, care îngăduie tot felul de lucruri, ce trec fără să fie judecate. Cu astfel de cugete săvârșești păcatul cu ușurință. Să căutăm să păstrăm un cuget curat. Lucrul acesta cere din partea noastră silință, cum a cerut și din parte lui Pavel.

Oricine se gîndește însă să calce strîmb, din cauza cugetului său nesimțitor sau tocit, ar trebui să-și înfățișeze măcar în închipuire, șiragul lung de nenorociți care merg pe urmele sale, după exemplul său.

Un scriitor a spus odată că cea mai groaznică privesc, mai rea decît chinurile iadului,

e cînd unul ar putea să vadă de sus, tot ce a izvorît pe pămînt din cugetele sale rele și din faptele sale, chiar și din cele mai mici. A privi de sus nesfirșitul șirag de nevoi, de nenorociri și rătăcirii de conștiință și să trebuiască să-ți zici: „Tu ești răspunzător de asta!”

De bună seamă, ar fi mult mai bine pentru noi, dacă urmările cugetului nostru, adică faptele, le-am vedea înainte, pînă nu le săvîrșim, în loc să le vedem abia atunci cînd nu se mai poate face nimic.

O astfel de umblare nu poate să ducă decît la oprirea oricărei înaintări spirituale.

Din cuvîntul lui Dumnezeu știm, cît prețuiește El un duh umilit și o inimă înfrîntă; „Iată spre cine Imi voi îndrepta privirile; spre cel ce suferă și are duhul mîhnit, spre cel ce se teme de cuvîntul Meu“. Is. 66,2. Dumnezeu locuiește cu un asemenea om; El nu poate avea însă nici o pîrtășie cu cel cu inima nesimțitoare, sau împietrită, cu cel nepăsător și rece.

Să ne silim să avem totdeauna un cuget curat, care să nu ne învinovățească de nimic, nici înaintea lui Dumnezeu și nici înaintea oamenilor!

Pastor:
A. BĂLAN

„ASEMENI BRADULUI“

Asemeni bradului ce stă pe munte
Înfipt în sol cu rădăcini de fier,
Asemeni lui să fii tu, drag prieten,
Atîta timp cît viețuiești sub cer.

Ca el să stai, de slăvi cerești aproape...
Să stai mereu pe culmi, cu fruntea-n soare,
Nu-ți duce pași-n văi pe unde umbra
E pururea atotstăpînitoare.

Prin vremi, tu să-ți păstrezi ca el veșmîntul:
Același, iarna-vara, ne-ncetat.
Veșmîntul tău e cinstea — tu veghează
Să nu te părăsească niciodat.

Ca bradul să faci bine tuturoră:
Ozonul lui e-o binecuvîntare;
În lume mai sînt răni ce încă-așteaptă
O neîntîrziată vindecare.

Ca el să-nfrunți neîncetat furtuna
Stînd drept chiar moarte-n față de-ai avea.
(Pe brad, ades, furtuna îl răstoarnă,
Dar niciodat nu-l poate-ncovoia.)

Asemeni bradului ce stă pe culme
Înfipt în sol cu rădăcini de fier,
Asemeni lui să fii — și-atunci, desigur,
Te vei numi un om de caracter.

Ion Bătrîna Voivodeni

(Urmare din pagina 1-a)

de Sabat erau unii care puneau la cale fel și fel de nelegiuiri. „Voi care ziceți : cînd va trece... Sabatul... să micșorăm efa și să mărim siclul, și să strîmbăm cumpăna ca să înșelăm ? Apoi vom cumpăra pe cei nevoiași pe argint, și pe sărac pe o pereche de încălțăminte, și vom vinde codina în loc de grîu“.

Cu toate că tot serviciul Templului fusese rînduit de Dumnezeu, iată însă că profetul Isaia dă glas cuvintelor Lui zicînd : „Ce-Mi trebuie Mie mulțimea jertfelor voastre... Sînt sătul de arderile de tot... nu-Mi mai aduceți daruri de mîncare nefolositoare, căci mi-e scîrbă de tămîie ... Cînd vă întindeți mîinile, Îmi întorc ochii de la voi ; și oricît de mult v-ați ruga, n-ascult : căci mîinile vă sînt pline de sînge“. Is. 1,10-15. Iată motivul pentru care orice exteriorizare a unei pretenții de credință ajunge nu numai nefolositoare, ba chiar o scîrbă și un blestem și anume fiindcă toate aceste acțiuni religioase sînt pline de pete de sînge.

S-ar putea ca și noi credincioșii de azi, să ne punem toată nădejdea în simpla urmărire a împlinirii cu strictețe a unor prescripții, fără a da preceptelor legii acea viață plină de miresme plăcute ; și astfel să stăm liniștiți, legănîndu-ne în ideea că această aparență de credință ne poate asigura mîntuirea. „Templul Domnului, Templul Domnului“ s-ar putea să rostim și noi adesea, fălîndu-ne cu mulțimea de învățături mărețe pe care le avem, cu daniile pe care le facem și cu rigurozitatea păzirii minutelor

de Sabat, și totuși mîinile noastre să fie „pline de sînge“.

Să nu ne amăgim singuri și să nu amăgim nici pe cei care ne privesc. Pașii noștri pe calea credinței trebuie să fie în așa fel încît să arate o cărare dreaptă, curată și luminoasă, pentru ca nimeni altul, venind pe ea în urma noastră, să nu se poticnească.

„Să nu furi“ spune preceptul Decalogului, dar oare sîntem noi cu toții atenți ca nu cumva să păgubim pe cel de lîngă noi în vreun fel sau altul, să-i jefuim influența, numele bun. Și ne gîndim noi că fapta noastră are repercursiuni asupra numelui întregii obști ?

„Iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor“ spunea bătrînul apostol Pavel (1 Tim. 6,10), și cu cită tărie s-a dovedit adevărul acestor cuvinte. Cîte bucurii de viață frumoasă nu s-au spulberat, cită fericire de cămin nu a pierit ca fumul, cită rușine nu a fost aruncată asupra unei obști datorită iubirii după bani, după un cîștig dobîndit pe o cale mîrșavă.

„Unii dintre cei care mărturisesc adevărul nu înfruntă ispita în această privință. Dacă bogăția nu poate fi dobîndită prin hărnicie cinstită, sînt dispuși să recurgă la fraudă și înșelăciune. Cel care în mod sincer se teme de Dumnezeu mai curînd se va osteni zi și noapte, va suferi lipsa, și va mânca pîinea sărăciei, decît să îngăduie patima după dobîndirea unui cîștig ce ar însemna oprimarea văduvei și a orfanului sau să jefuiască pe cineva de dreptul său. Dumnezeu a intenționat ca viețile noastre să reprezinte viața marelui nostru Model în facerea binelui față de alții. Deasupra acestei lucrări planează o adevărată demnitate, și o slavă ce

niciodată nu va putea fi văzută sau de care ne vom putea da seama în viața aceasta, dar care va fi întru totul apreciată în viața viitoare. Raportul faptelor de bunătate și generoase va dăinui în veșnicie. Exact în măsura în care cineva va profita spre paguba semenului său i se va și înăspri sufletul față de influența Spiritului lui Dumnezeu. Cîștigul dobîndit în felul acesta nu este decît o înspăimîntătoare pierdere.

„În locuri importante s-au găsit persoane care nu au fost păzitorii intereselor altora. Ei au fost întru totul absorbiți de propriile lor interese și au neglijat să ocrotească reputația bisericii. Ei au fost egoiști și avari, nepășind cu ochiul țintă la slava lui Dumnezeu. Biserica în totalitatea ei este răspunzătoare într-o măsură oarecare de greșelile membrilor, din pricină că au acoperit răul prin neridicarea glasului împotriva lui. Aprobarea lui Dumnezeu nu este simțită, din mai multe motive. Spiritul Lui este întristat din pricina mîndriei, extravagantei, necinstei și hrăpărelii care stăpînește pe unii din cei care se pretind evlavioși. Toate aceste lucruri atrag minia lui Dumnezeu asupra credincioșilor Săi“.

Pana inspirației înscrise nelegiuirile și relele din mijlocul credincioșilor lui Dumnezeu din vechime pentru folosul celor care trăiesc în aceste zile, pentru ca noi să ne ferim de răul lor exemplu. Acan rîvni și ascunse o placă de aur cum și o manta babiloniană, care fusese luată ca pradă, și de aci înfrîngeri și lipsă de putere. Și cuvîntul lui Dumnezeu către Iosua a fost : „Israel a păcătuit ; au călcat legămîntul Meu pe care li l-am dat.. au furat și

au mințit". Iosua 7,10-11. Acan furase ceea ce urma să fie pus deoparte pentru Dumnezeu și așezat în vistierie ; de asemenea el și mințise, în aceea că atunci când văzuse tabăra lui Israel în necaz, el nu-și mărturisise vina.

În vreme ce se bucura de câștigul dobândit în chip mîrșav, siguranța i se spulberă ; el aude că se face o cercetare. Aceasta îl neliniștește. El își repetă mereu și mereu : Ce-i privește aceasta pe ei ? Eu răspund personal pentru faptele mele. El își ia o aparentă față curajoasă, și în chipul cel mai demonstrativ osîndește pe vinovat. Dacă ar fi mărturisit, ar fi putut fi salvat ; însă păcatul învîrtoșează inima, și el continuă să-și afirme nevinovăția. În mijlocul unei așa mari mulțimi, el gîndește că nu va putea fi găsit. Au fost aruncați sorții pentru a se găsi vinovatul ; sorțul căzu pe tribul lui Iuda. Acum inima

lui Acan începu să bată de teama vinovăției ; căci el face parte din acest trib ; însă el se măgulește mai departe că va scăpa. Din nou este aruncat sorțul, și este vizată familia căreia aparține el. Acum, pe fața lui palidă, Iosua, îi citește vinovăția. Sorțul aruncat din nou deosebește pe nefericitul om. Iată-l, arătat de degetul lui Dumnezeu ca fiind vinovatul care a adus această nenorocire.

„Pentru ce ne-ai nenorocit ? Pentru ce prin furtul și minciuna ta ai atras asupra întregii obști rușinea și ocară” spuse Iosua plin de indignare lui Acan. „Și tot Israelul l-a ucis cu pietre”.

Dacă atunci când Acan a cedat ispitei ar fi fost întrebat dacă vrea să aducă înfrîngerea și moartea în obștea lui Israel, el ar fi răspuns : „Nu, nu ! Dar ce este robul tău un cîine să facă o așa mare nelegiuire ?” Însă el stăruie să dăinuie lîngă

ispită pentru a-și satisface lăcomia, și cînd i se prezentă ocazia, merse chiar mai departe decît își propusese în inima sa. Exact în felul acesta fiecare credincios al bisericii este pe nesimțite dus să întristeze Duhul lui Dumnezeu. Nimeni nu trăiește pentru sine. Rușinea, înfrîngerea și moartea au fost aduse asupra lui Israel prin păcatul unui singur om. Diferitele păcate care sînt nutrite și practicate de preținșii creștini aduc minia lui Dumnezeu asupra bisericii. În ziua cînd Registrul Cerului va fi deschis, Judecătorul nu-i va exprima în cuvinte vinovăția, ci va arunca o privire pătrunzătoare, convingătoare, și orice faptă, orice tranzacție din viață, va fi întipărită în memoria făptuitorului de reșe. Persoana nu va trebui, ca în zilele lui Iosua, să fie căutată de la trib, la familie, ci propriile sale buze vor mărturisi rușinea sa, egoismul,

lăcomia, necinstea, minciuna și fraudă. „Influența de care trebuie să se teamă cel mai mult biserica este aceea a preteișilor creștini bătuti de vint. Aceștia sînt cei care rețin binecuvîntarea lui Dumnezeu“.

La fel mantia preteișei cuvioșii s-ar putea să acopere o călcare a unei alte porunci și anume a cincea. Referitor la aceasta Domnul Hristos spunea credincioșilor de pe vremuri : „Ați desființat frumos porunca lui Dumnezeu, ca să țineți dătina voastră. Căci Moise a zis : Să cinstești pe tatăl și pe mama ta ; și : Cine va grăi de rău pe tatăl și pe mama sa, să fie pedepsit cu moartea. Voi dimpotrivă ziceți : Dacă un om va spune tatălui sau mamei sale : Ori cu ce te-ași putea ajuta, este 'Corban', adică un dar închinat lui Dumnezeu, face bine ; și nu-l mai lăsați să facă nimic pentru tatăl său, sau pentru mama sa.“ Marcu 7, 11.12.

Sub acest pretext al consacării pentru Templu ei dădeau la o parte porunca a cincea ca și cum n-ar fi fost de nicio valoare, dar se țineau cu multă stăruință de tradițiile puse de bătrîni. Ei învățau pe oameni că a devota averea lor templului era o datorie mai sfîntă decît chiar ajutorarea părinților lor ; și că oricît ar fi fost de mare nevoia, era un sacrilegiu de a da tatălui sau mamei vreoa parte din ceea ce se consacrase în felul acesta. Un copil care nu-și împlinea datoria putea să pronunțe cuvîntul 'Corban' asupra proprietății sale, con-

sacrînd-o în felul acesta lui Dumnezeu, și putea să o păstreze apoi pentru propriul său uz în cursul vieții întregi, iar după moarte să o dea templului. În felul acesta el era liber ca atît în viață cît și la moarte, să nu onoreze pe părinți și să-i jefuiască sub perdeaua unei zise consacări lui Dumnezeu. Și așa, sub pretextul împlinirii nevoilor templului, mulți erau niște furi față de părinții lor, niște călcători ai legii lui Dumnezeu care le cerea să le fie un sprijin și să-i respecte, onorîndu-le bătrînețele ; și mai mult, aduceau chiar asupra bisericii însăși un blestem aducîndu-i ca danie rodul unei jefuiri, unei fraude.

„Templul Domnului, Templul Domnului“, s-ar putea poate, să strigăm și noi, în vreme ce vreo „manta babiloneană“ sau o „placă de aur“, ceva ce ar fi trebuit să fie în vistieria Domnului am luat și am ascuns în cortul nostru ; ori am înșelat în vreun fel pe cel ce ne este aproape, lipsindu-l de un drept al său, sub pretextul slujirii templului ; ori, ca să ne acoperim egoismul, avariția, decăderea spirituală, am luat înfățișarea cea mai evlavioasă și am zis și noi în vreun fel "Corban", socotîndu-ne în chipul acesta liberi de orice obligație față de părinți.

„Nu vă mințiți unii pe alții“, spunea apostolul Pavel Colosenilor, „întrucît v-ați îmbrăcat cu omul cel nou“, care se înnoiește spre cunoștință, după

Chipul Celui ce l-a făcut“. Col. 3,9.10. „Nu vă mințiți, arătîndu-vă că sînteți aceea ce nici voi nu credeți că sînteți, dar luînd o figură de mare pioșie pentru ca astfel să atrageți o cinste ce nu o meritați, și care va fi păgubitoare viețuirii celor ce vor să urmeze ceea ce voi doar simulați că faceți“, vrea să spună apostolul.

Cît formalism nu se ascunde uneori sub masca celei mai mari cuvioșii, cîtă împingere la păcat nu-și găsește pricina în niște stîlcituri de principii contrare oricărei învățături sănătoase !

Gîndul îmi readuce în minte o experiență petrecută cu zeci de ani în urmă :

Într-una din zilele acelea am avut o discuție cu un credincios în legătură cu o problemă pe care el o socotea ca o nouă descoperire dumnezeiască ce i-ar putea asigura atingerea adevăratei sfințiri, și ca urmare siguranța mîntuirii.

Lumina cea nouă în viața de credință, pe care pretindea că o primise, se rezuma în cuvintele apostolului Pavel din epistola către Ebrei, și anume : „Patul să fie nespurcat“, și ca urmare se despărțise de soția lui trimetînd-o la părinții ei, pentru ca în felul acesta, după părerea lui, să-și făurească sfințirea.

Fiind posibil că și în aceste zile să se mai găsească pe ici și colo preteiși zeloși credincioși cu aceleași păreri, în cîteva rînduri vom privi această chestiune.

Pentru o înțelegere mai clară a problemei ce ne propunem a o discuta este absolut necesar ca în primul rînd să citim cadrul biblic în care se găsesc aceste cuvinte spre a ne da seama de înțelesul pe care contextul îl dă el însuși. Apostolul Pavel scria : „Căsătoria să fie ținută în toată cinstea, și patul să fie nespurcat, căci Dumnezeu va judeca pe curvari și pe preacurvari“. Ebrei 13,4.

Dar să lăsăm în primul loc cuvîntul Spiritului profeției, care spune :

„Dumnezeu însuși dădu omului o soție. El i-a dat „un ajutor potrivit pentru el“, — un ajutor care corespundea pentru el, — cineva în stare de a fi soț al lui, și de a fi una cu el în iubire și împreună simțire. Eva a fost creată dintr-o coastă luată din pieptul lui Adam, dovedind prin aceasta că ea nu trebuia să stăpînească peste el cum ar fi capul, nici să fie călcată în picior ca fiind mai pe

jos de el. Ca parte din om, os din oasele lui și carne din carnea lui, ea era al doilea eu al lui ; arătînd strînsa unire și alipire plină de iubire care trebuie să fie în această legătură. „Căci nimeni nu și-a urît vreodată trupul lui, ci îl hrănește, îl îngrijește cu drag. De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa, și se va lipi de nevasta sa, și vor face un singur trup“. Efes. 5,29.30.

„Dumnezeu a celebrat cea dintîi căsătorie. Prin urmare întocmirea aceasta vine de la Creatorul universului. „Căsătoria să fie ținută în toată cinstea“, deoarece a fost printre primele daruri pe care Dumnezeu le-a dat omului și este una din cele două întocmiri pe care, după cădere, Adam le-a luat cu el dincolo de porțile Paradisului. Atunci cînd principiile dumnezeiești sînt recunoscute și ascultate în legătură cu aceasta, căsătoria este o binecuvîntare ; ea apără curățenia și fericirea neamului omenesc, împlinește nevoile sociale ale omului și înalță natura fizică, intelectuală și morală“.

Iată deci că cea mai înaltă ridicare morală a sa, creștinul o poate găsi în sînul familiei sale, alături de soția sa, făcînd din căsătorie o binecuvîntare pentru el și cei din casa lui, așa cum a fost plănuit de Dumnezeu dintru început, odată cu instituirea căsătoriei în Paradis.

Apoi, în analiza textului nostru, găsim conjuncția „căci“, sinonimă cu „deoarece“, și care

are rolul de a introduce o propoziție explicativă.

De asemenea, ceea ce apostolul Pavel înțelegea prin „pat“ este viața conjugală cu respectarea îndatoririlor dintre soți, așa cum foarte lămurit spune el în epistola întîia către Corinteni, și cu ferirea de a aduce vreo pîngărire a acestei vieți. Cu alte cuvinte apostolul Pavel voia să spună : „Străduiți-vă să faceți din căsătoria voastră un lucru de cinste înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor ținînd curată, neîntinată, nespurcată viața voastră conjugală, deoarece Dumnezeu va pedepsi pe curvari și preacurvari“. Și încheie apostolul Pavel spunînd în mod precis : „Celor căsătoriți le poruncesc nu eu, ci Domnul, ca nevasta să nu se despartă de bărbat... Și nici bărbatul să nu-și lase nevasta“. 1 Cor. 7,3-5. 10.11.

De aceea, rostirea din epistola către Ebrei trebuie înțeleasă mai de grabă în favoarea poruncii a șaptea care spune : „Să nu preacurvești“, decît împotriva căsătoriei și a viețuirii ei în cinste ; căci altminteri apostolul Pavel s-ar contrazice ; una spunînd în epistola către Ebrei și alta în epistola către Corinteni asupra aceluiași subiect, lucru ce nicidecum nu este cazul.

Ocupîndu-ne de un alt aspect al înșelării de noi înșine, îl găsim tot în vremea lui Ieremia, fiind vorba de porunca : „Să nu ucizi“.

„Veniți să urzim rele împotriva lui Ieremia.... Haidem să-1

ucidem cu vorba". Ier. 18,18. „Omul acesta, Ieremia“, ziceau ei, „nu mai încapă îndoială, trebuie omorât, căci gândurile lui nu se potrivesc combinațiilor și intereselor noastre personale. Dar ca să nu fim învinuiți de călcarea Legii, spre a fi mai departe socotiți sfinți, să folosim o cale lăaturalnică. Veniți să urzim rele împotriva lui Ieremia! Să răspîndim împotriva lui fel și fel de cuvinte penegritoare, care să-i strice numele, reputația, să arunce o umbră cît mai rea asupra lui, și astfel să-l omorîm cu vorba“.

Și așa au și făcut toți mai marii lui Israel, căci împărțindu-se în lungul și latul țării l-au discreditat pe Ieremia în fel și chip înaintea poporului, în dorința de a-l „omorî cu vorba“, pentru vina că-i îndrumase de la Dumnezeu să fie supuși, ascultători și să caute prosperarea locului unde trăiau.

Nimeni nu se îndoiește că acești mai mari ai lui Israel erau corecți în ce privește formalismul religios, obligațiile lor exterioare față de templu și în fastuoasa paradă a religiozității lor, dar sfințirea lor era doar un pompos cadru exterior și profituri, iar nicidecum sfințirea limbii, lucru dovedit prin dorința de a folosi acest mădular la urzirea de lucruri rele și de omorîrea profetului Ieremia cu vorba.

Și ținînd în seamă toate aceste aspecte negative din viața de pretinsă credincioșie, profetul Ieremia spunea că în zadar se tot strigă „Templu

Domnului, Templu Domnului“, în vreme ce realitatea acestei vieți lăsa mult de dorit. Iar profetul Isaia arată calea de îndreptare: „Spălați-vă deci și curățiți-vă! Luați dinaintea ochilor Mei faptele rele pe care le-ați făcut! Încetați să mai faceți răul! Învățați-vă să faceți binele, căutați dreptatea.“ Și numai așa, „de vor fi păcatele voastre cum e cîrmizul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lîna“. Is. 1,16—18.

Pentru a arăta că credința nu constă în punerea nădejzii în niște simple ziduri, că ea nu este un formalism rece, ci o viață trăită în dreptate și cinste, Dumnezeu a făcut să fie dărînat rînd pe rînd templul ridicat de Solomon, de Zorobabel sau de Irod, arătînd că „ascultarea face mai mult decît jertfele, și păzirea Cuvîntului Său face mai mult decît grăsimea berbecilor“. 1 Sam. 15,22.

Și apostolul Petru vine să lămurească în ce constă adevăratul Templu al Domnului cînd zice: „Și voi, ca niște pietre vii, sinteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfîntă, și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos“. 1 Petru 2,5.

Adunarea laolaltă a acestor pietre vii, viețile creștine trăite în dreptate și cinste înaintea lui Dumnezeu alcătuiește Templu Domnului în care se vor aduce jertfe duhovnicești, lipsite de orice întinăciune a păcatului, de orice înșelare a aproapelui, de mințire a lui în vreun chip. „Să nu umblăm după o slavă deșartă, întăritîndu-ne unii pe alții, și pizmuindu-ne unii pe alții. Purtați-vă sarcinile unii altora, și veți împlini astfel Legea lui Hristos.

Dacă vreunul crede că este ceva, măcar că nu este nimic, se înșeală singur. Fiecare să-și cerceteze fapta lui, și atunci va avea cu ce să se laude numai în ce-l privește pe el, și nu cu privire la alții; căci fiecare își va purta sarcina lui însuși". Gal. 5,26; 6,2—5.

„După harul lui Dumnezeu, care mi-a fost dat, eu, ca un meșter-zidar înțelept, am pus temelie, și un altul clădește deasupra. Dar fiecare să ia bine seama cum clădește deasupra. Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă, și care este Isus Hristos. Iar dacă clădește cineva pe această temelie, aur, argint, pietre scumpe, lemn, fîn, trestie, lucrarea fiecăruia va fi dată pe față". 1 Cor. 3,10—13. Și gândul acesta apostolul și-l completează zicînd: „Voi sînteți epistola noastră, scrisă în inimile noastre, cunoscută și citită de toți oamenii". 2 Cor. 3,2.

De aceea, să fim cu grijă în felul umblării noastre, nepunîndu-ne nădejdea în cine știe ce forme reci de viețuire religioasă, lipsite de esența lor. Să nu zicem și noi ca cei din vechime: „Templul Domnului, Templul Domnului", iar viața noastră să tăgăduiască pretenția că sîntem Templul duhovnicesc al Domnului, o biserică vie ce trăiește aceea ce pretinde că este, în curățenia și sfințenia sa. Să ne ducem mersul vieții în așa fel încît oamenii văzînd faptele noastre bune să laude pe Dumnezeu.

V. Florescu

PSALMII...

NU CONȚIN NIMIC?

Nîște lucrători dintr-o biserică modernistă au fost chemați în casa a doi membri care sînt încă destul de retrograzi și cred că „toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu". În timpul vizitei, unul din vizitatori spuse: „Nu există nimic în Psalmi."

Nimic în Psalmi!

Imaginează-ți o privesc pe bolta cerească atunci cînd stelele și luminile îndepărtate strălucesc asemenea unor miliarde de diamante pe cerul unei nopți senine, și să spui „Nu există nimic pe cer!" Sau să privești hectare pline de flori, să respiri mireasma lor plăcută și să spui „Nu există nimic în flori!" Sau să stai la o masă încărcată cu bunătățile pămîntului, înfrumusețată cu fructele cele mai frumoase, și întorcîndu-te într-o parte să faci remarca „Nu există nimic în această hrană!"

Cît de frumos strălucesc Psalmii ca stelele, strălucitoare podoabe ale adevărului în Cuvîntul lui Dumnezeu. Ei sînt florile din grădina Bibliei, conținînd bogatele flori ale adevărului cu mireasma făgăduințelor iubirii lui Dumnezeu. Ei sînt masa de ospăț a Domnului unde fiecare suflet poate găsi hrană pentru inima sa flămîndă.

Ei vorbesc despre Dumnezeu, despre Tatăl cel iubitor și milos. Isus, Fiul Său unul născut se găsește în fiecare din ei. Duhul Sfînt a inspirat pe psalmist să-i scrie. Ei conțin multe profeții. Cele privitoare la Hristos s-au împlinit atît de precis încît toți au trebuit să recunoască că El a fost neîndoios divinul Fiu al lui Dumnezeu.

El este Mintuitorul ce moare din Psalmul 22.

El este Alfa și Omega Psalmului 119 cu care se deschide ușa inimii pentru a cunoaște dorințele Lui, iubirea Lui pentru Cuvîntul lui Dumnezeu și pentru poruncile Sale, intenția Sa de a păstra Legea aceasta „continuu și veșnic", precum și ura Sa față de păcat și față de „orice cale rea".

El este Biruitorul, Împăratul slavei care se reîntoarce în cetatea lui Dumnezeu aclamat și adorat de îngerii.

El este Marele Medic „care vindecă toate bolile Tale, El vindecă inima frîntă".

El este păstorul iubitor care merge prin valea umbrei morții cu oia Lui iubită.

Psalmii vorbesc despre binecuvîntarea și răsplata dreptilor; în ei păcătosul poate găsi făgăduințele de iertare și de mîntuire; cei slabi găsesc izvorul puterii; cei ce plîng găsesc mîngîiere; cel doritor găsește dovezi ale inspirației Scripturii și închinătorul la idoli găsește pe adevăratul Dumnezeu. Toți cei ce cred găsesc în psalmi pe divinul lor Creator, Ajutor, Răscumpărător și Restabilitor.

Cuvintele nu sînt suficiente să ne spună despre minunățiile Psalmilor. Să repetăm cu umilință un verset din Psalmi: „Doamne, inima mea nu este îngîmfată și ochii mei nu sînt semeți și nici nu mă preocup cu probleme mari sau cu lucruri prea înalte pentru mine". Ps. 131.1.

C. ADV.

În cuvîntarea Mîntuitorului nostru Isus Hristos, ținută pe Muntele Fericirilor, blîndețea este virtutea primordială pe care creștinul trebuie s-o aibă pentru a moșteni Împărăția lui Dumnezeu.

„Aceia care au simțit nevoia lor de Hristos, aceia care au plîns din cauza păcatului și au stat împreună cu Hristos vor învăța blîndețea de la divinul Învățător.“

Ce este blîndețea ?

Blîndețea exprimă o însușire morală a inimii, care se găsește mai ales în cugetarea noastră, dar care se manifestă și prin predarea personală față de unele persoane sau lucruri renunțînd la propria voință, suferind, suportînd și iertînd, în opoziție față de spiritul contrazicerii, murmurării și al intoleranței.

Pentru a înțelege bine virtutea blîndeței, trebuie să vedem mai întîi contrastele ei. Să ne închipuim pe de o parte un om aspru, brutal, violent, furtunos, supărăcios, respingător, iritat, neliniștit, minios și înverșunat, iar pe de altă parte un om cu însușiri contrarii, adică, un om blînd, domol, bun, indulgent, pașnic, blajin, prietenos, amabil, umil, liniștit, cuviincios, politicos, răbdător, binevoitor și modest. Primul este tipul omului natural sau firesc, nerenăscut și nedemn de Împărăția lui Dumnezeu, al doilea însă reprezintă caracterul omului renăscut, blînd și vrednic de Împărăția lui Dumnezeu.

Blîndețea creștină nu molește pe om, ci dimpotrivă ea înnobilează pe creștinul renăscut și-l face destoinic pentru Împărăția Cerească. După cuvintele apostolului Iacob, blîndețea este înrudită cu înțelepciunea, și după cele spuse de apostolul Pavel ea este soră cu răbdarea, căci amîndouă sînt roadele Spiritului Sfînt. Împotriva acelor oameni, care posedă aceste virtuți, Legea nu se ridică, adică împotriva unor asemenea roade spirituale, Legea lui Dumnezeu nu are de dat sentințe de condamnare. Galateni 5,22.23.

BLÎNDEȚEA

„Blîndețea voastră să fie cunoscută de toți oamenii“. Filipeni 4, 5.

Blîndețea în legătură cu teama de Dumnezeu — este un mijloc spre a putea păstra o conștiință bună, cît și taina biruinței în oricare încercare.

Exemple de bărbați blînzi. Biblia vorbește despre un bărbat foarte blînd, care trăise în timpul Vechiului Testament preînchipuind, într-o oarecare măsură, pe Domnul Hristos : este Moise. În Numeri 12,3 citim : „Moise era un om foarte blînd, mai blînd decît orice om de pe fața pămîntului“. Sub conducerea sa, stătea un popor de aproape 2.000.000 de suflete și în fiecare zi trebuia să aranjeze diferite chestiuni dificile între ei, și deși întîmpina multe greutăți, totuși suporta toate învinuirile cu răbdare : „Moise suporta învinuirile lor cu o tă-

cere răbdătoare. Experiența pe care o făcuse în timpul anilor de muncă și de așteptare în Madian — spiritul umilinții și al îndelungei răbdări pe care l-a dezvoltat aici — a pregătit pe Moise să poată purta cu răbdare necredința și murmurarea poporului, precum mîndria și invidia acelor care ar fi trebuit să fie ajutorii săi neclintîți.“

Alte exemple de blîndețe, modestie și umilință găsim în persoana lui Abraam și a fiului său Isaac. Din descrierea vieții lor, după cum ne-o redă Biblia, aflăm că Abraam avusesse neînțelegeri cu privire la pămînt, iar Isaac cu privire la niște fintîni. Geneza 13,9 ; 26, 12-22. Atît tatăl cît și fiul au dovedit cu ocazia aceasta frumoasa trăsătură de caracter, blîndețea. Ei au preferat să jertfească din avutul lor, numai și numai pentru a evita certuri, trăind astfel în pace cu semenii lor.

Între toți oamenii însă, care au trăit vreodată pe pămînt, găsim în persoana Domnului Isus Hristos blîndețea desăvîrșită. Apostolul Pavel descrie dezinteresarea, modestia, umilința și blîndețea exemplară a Domnului Hristos în Filipeni 2,3-11, așa cum nu le găsim descrise în nici o altă parte a Bibliei.

Însuși Isus a adresat tuturor celor osteniți și împovărați călduroasa invitație : „Veniți la Mine, toți cei osteniți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sînt blînd și smerit cu inima.“

Și apostolul Pavel a fost blind și de aceea se dă drept pildă, scriind către Timotei: „Tu însă ai urmărit de aproape învățătura mea, purtarea mea, hotărîrea mea, credința mea, îndelunga mea răbdare, iubirea mea, răbdarea mea.“

Blîndețea trebuie să fie în mod deosebit o virtute a celor ce păstoresc cît și a celor păstoriți. Apostolul Pavel, vorbind despre modestia conducătorilor și slujbașilor Comunității, zice că ei trebuie să fie „cumpătați, înțelepți, vrednici de cinste, primitori de oaspeți, în stare să învețe pe alții. Să nu fie nici bețivi, nici bătăuși, nici doritori de cîștig mîrșav, ci să fie blînzi, nu gilcevitori, nu iubitori de bani“. 1 Timotei 3,2,3. Un adevărat bărbat al lui Dumnezeu ar trebui să se străduiască după dreptate, evlavie, credință, iubire, răbdare și blîndețe. Mulți care se pretind ai Domnului Hristos, nu sînt totdeauna politicoși în cuvintele lor, și nici blînzi în faptele lor. Deseori, ei sînt porniți să fie severi și să vorbească cuvinte pripite. Ei ar trebui să se supravegheze mai mult pe sine înșiși și să se roage ca Dumnezeu să le dea putere de a se stăpîni pe sine și de a nu izbucni în expresii aspre și fapte impulsive. Un adevărat conducător al Comunității ar trebui să devină tot mai asemănător Domnului Isus Hristos în virtutea blîndeții, a modestiei și a umilinții. El ar putea să mîngîie, să încurajeze și să întărească mult mai mult sufletele încredințate lui, dacă ar folosi la timpul potrivit, un cuvînt blind și dacă s-ar purta cu blîndețe față de cei slabi, de cei obosiți,

de cei sărmani și de cei împovărați.

Oamenii din zilele noastre au nevoie să fie întîmpinați de un caracter care se aseamănă în blîndețe cu al Domnului Isus Hristos, nici de cum cu asprime, violență sau minie, după cum o fac chiar și unii dintre coreligionarii noștri. Cu multe suflute trebuie să te porți ca și cu un opal, o piatră prețioasă cu culori sclipitoare.

Într-un magazin de giuvaeruri dintr-un oraș mare, doi prieteni au examinat cîteva pietre prețioase. Unul dintre ei, arată prietenului său o piatră nestrăvezie, fără strălucire și fără frumusețe. „Cum se face“, îl întrebă prietenul, „că această piatră se găsește aci? Ea nu posedă nimic atrăgător“. În loc să dea răspuns, prietenul luă piatra în mînă, și o ținu cîteva momente ascunsă. Cînd a deschis mîna, piatra strălucea în mod sclipitor și se părea că cele mai frumoase culori ale curcubeului s-ar oglindi în ea. „Dar ce înseamnă lucrul acesta?“ întrebă uimit vizitatorul. „Acesta este un opal, o piatră numită simpatică, fiindcă are nevoie de contactul cu o mînă caldă, pentru a-și primi deplina sa strălucire.“

Biblia zice că blîndețea este cea mai frumoasă podoabă a femeii. Dacă femeia, în general, ar poseda mai mult din această podoabă prețioasă și dumnezeiască, atunci s-ar evita multe certuri, neînțelegeri și despărțiri în familie și în Comunitate. În firea omului se găsește obiceiul de a răspunde așa cum i s-a vorbit. Privit din punct

de vedere firesc, este adevărat că oricine primește răspunsul pe care îl merită. Exemplul următor ne poate servi spre a înțelege lucrul acesta și mai bine.

Un băiețuș, care locuia lîngă o pădure, a început să cînte într-o zi, cînd se credea singur. Deodată i se păru că ar auzi vocea unui alt băiat în apropierea lui. „Cine e acolo?“ strigă el. „Cine e acolo?“ răspunse vocea. El nu știa că această voce era ecoul, și a început să strige: „Ești un băiat rău!“ Desigur că vocea i-a răspuns: „Ești un băiat rău!“ El se întoarse acasă și povesti mamei sale că în pădure ar fi un băiat rău. Mama, care înțelesese cum stau lucrurile, i-a zis: „Vorbește prietenos cu el, și vei vedea cum se poartă“. Băiatul s-a întors în pădure, și a început să strige: „Ești un băiat bun! Eu te iubesc!“ Vocea i-a răspuns: „Ești un băiat bun! Eu te iubesc!“

Dacă vrem să deșteptăm simpatie și să fim plăcuți în legăturile noastre față de rudele și coreligionarii noștri și față de toți oamenii, atunci să urmăm sfatul Spiritului Sfînt care se potrivește în mod deosebit pentru acei credincioși care așteaptă pe Domnul Isus Hristos:

„Adu-le aminte... să nu vorbească de rău pe nimeni, să nu fie gata de ceartă, ci cumpătați, plini de blîndețe, față de toți oamenii.“

Este adevărat, că „cei blînzi vor moșteni pămîntul!“ Iar „Blîndețea voastră să fie cunoscută de toți oameni.“

R. PAULINI

CELE DOUĂ CÎNTĂRI...!

Cîntarea lui Moise și cîntarea Mielului sînt două cîntări și totuși una singură care conține două solii. Cîntarea lui Moise și cîntarea Mielului se aseamănă foarte mult una cu alta. Cîntarea lui Moise a fost una din primele cîntări ale pămîntului. Cîntarea Mielului va fi una din primele cîntări ale cerului. Cîntarea lui Moise a fost cîntată de către Izraelul eliberat pe țărîmul Mării Roșii. Ei au zis: „Voi cînta Domnului, căci Și-a arătat slava: A năpustit în mare pe cal și pe călăreț. Domnul este țaria mea și temeul cîntărilor mele de laudă: El m-a scăpat. El este Dumnezeuul meu: pe El îl voi lăuda; El este Dumnezeuul tatălui meu: pe El îl voi preamări. Domnul este un războinic viteaz: Numele Lui este Domnul. El a aruncat în mare cărăle lui Faraon și castea lui; Luptătorii lui aleși au fost înghițiți în marea Rosie. I-au acoperit valurile. Și s-au pogorit în fundul apelor, ca o piatră. Dreapta Ta, Doamne, și-a făcut vestită țaria; Mîna Ta cea dreaptă, Doamne, a zdrobit pe vrăjmași. Prin mărimea măreției Tale, Tu trîntesti la pămînt pe vrăjmașii Tăi; Îți dezlănțuiești mînia, Și ea-i mistuie ca pe o trestie. La suflarea nărilor Tale, s-au îngrămădit apele. S-au ridicat talazurile ca un zid, Și s-au închegat valurile în mijlocul mării. Vrăjmașul zicea: „Îi voi urmări, îi voi aînușe, Voi împărți prada de război; Îmi voi răzbuna pe ei. Voi scoate sabia, și-i voi nimici cu mîna mea! Dar tu ai suflat cu suflarea Ta: Și marea i-a acoperit; Ca plumbul s-au afundat în adîncimea apelor. Cine este ca Tine între dumnezei, Doamne? Cine este ca Tine minunat în sfințenie,

Bogat în fapte de laudă, Și făcător de minuni? Tu Ți-ai întins mîna dreaptă: Și i-a înghițit pămîntul. Prin îndurarea Ta, Tu ai călăuzit, Și ai izbăvit pe poporul acesta; Iar prin puterea Ta îl îndrepti Spre locașul sfințeniei Tale. Popoarele vor afla lucrul acesta, și se vor cutremura: Apucă groaza pe Filistenii, Se înspăimîntă căpeteniile Edomului, Și un tremur apucă pe războinicii lui Moab; Toți locuitorii Canaanului leșină de la inimă. Îi va apuca teama și spaima; Iar văzînd măreția brațului Tău, Vor sta muți ca o piatră. Pină va trece poporul Tău, Doamne! Pină va trece Poporul, pe care Ți l-ai răscumpărat. Tu îi vei aduce și-i vei așeza pe muntele moștenirii Tale, în locul pe care Ți l-ai pregătit ca locaș, Doamne, La Templul pe care mîinile Tale l-au întemeiat, Doamne!

Și Domnul va împărăți în veac și în veci de veci. Căci caii lui Faraon, cărăle și călăreții lui au intrat în mare. Și Domnul a adus peste ei apele mării; Dar copiii lui Israel au mers ca pe uscat prin mijlocul mării; Maria, proorocița, sora lui Aaron, a luat în mînă o timpană, și toate femeile au venit după ea, cu timpane și jucînd. Maria răspundea copiilor lui Israel: „Cîntați Domnului, căci Și-a arătat slava: A năpustit în mare pe cal și pe călăreț.“

Cîntarea Mielului va fi cîntată de către Izraelul răscumpărat pe Marea de sticlă. „Și am văzut ca o mare de sticlă amestecată cu foc; și pe marea de sticlă, cu alăutele lui Dumnezeu în mînă, stăteau biruitorii fiarei, ai icoanei ei, și ai numărului numelui ei. Ei cîntau cîntarea lui Moise, robul lui Dumnezeu, și cîntarea Mielului. Și ziceau: „Mari și minunate sînt

lucrările Tale, Doamne Dumnezeu, Atotputernice! Drepte și adevărate sînt căile Tale, Împărate al Neamurilor! Cine nu se va teme, Doamne, și cine nu va slăvi Numele Tău? Căci numai Tu ești Sfînt, și toate Neamurile vor veni și se vor închina înaintea Ta, pentru că judecățile Tale au fost arătate!“

În aceste două cîntări începutul istoriei pămîntului este unit cu încheierea lui. Cîntarea Mielului este mai degrabă cîntarea lui Moise continuată cu cîntarea cerului. Cîntarea lui Moise a fost cîntată atunci cînd vechiul Izrael a ieșit din Egipt. Cîntarea Mielului va fi cîntată atunci cînd Izraelul spiritual va merge în ceruri.

Cîntarea lui Moise a fost cîntarea emancipării lui Izrael, cîntarea liberării din robia vechiului Egipt. Cîntarea Mielului este cîntarea emancipării Izraelului spiritual, cîntarea liberării lor din robia răului, păcatului. Fiecare din cele două mulțimi cîntă liberarea — primii cîntă victoria asupra lui Faraon iar ultimii victoria totală asupra Satanei.

Unii oameni doresc să cînte cîntarea Mielului și trec cu vederea cîntarea lui Moise. Dar răscumpărații vor cînta cîntarea Mielului și cîntarea lui Moise. Oamenii uită că atît cîntarea Mielului cît și cîntarea lui Moise sînt scrise în aceeași cheie. Cel care vrea să cînte cîntarea lui Moise și cîntarea Mielului trebuie să creadă în cărțile lui Moise și în cartea Mielului. Cîntarea lui Moise este numai o uvertură la gloriosul oratoriu al cîntării Mielului.

În trecut fiecare Izraelit adevărat a fost salvat de mîna lui Faraon și a oamenilor lui,

(Continuare în pagina 20-a)

MUNTELE SINAI ȘI MUNTELE FERICIRILOR

MUNTELE SINAI ȘI MUNTELE FERICIRILOR

Domnul Hristos a murit pentru păcătoși, dar El nu a îmbrățișat păcatul. Moartea Sa nu a îndreptățit nici cea mai slabă idee cum că Legea lui Dumnezeu, poate fi într-un fel oarecare, diminuată sau jefuită de jurisdicția ei de la origine. Unii au încercat să folosească șiretlicuri față de Legea lui Dumnezeu, dar nu au avut succes. Ioiachim a tăiat sulurile pe care era scrisă legea și le-a aruncat în foc (Ieremia cap. 36.); catechismele bisericilor au rearanjat și au limitat în diferite moduri anumite porunci. Și cu toate acestea, Crucea Golgotei stă ca un martor tăcut al faptului că Domnul Hristos a plătit mai degrabă prețul propriei Sale vieți, decît să schimbe o iotă din Legea lui Dumnezeu. Trupul frînt al Domnului Hristos, așezat fără ceremonie într-un mormînt de împrumut, este dovada de netăgăduit că Dătătorul Legii a satisfăcut mai degrabă și de bună voie pretențiile propriei Sale Legi de ne-schimbat, decît să piardă întreaga lume.

El „la înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător pînă la moarte, și încă moarte de cruce“. Filipeni 2,8.

„Dar pe Acela, care a fost făcut pentru puțină vreme mai pe jos decît îngerii, adică pe Isus, Îl vedem încununat cu slavă și cu cinste din pricina morții, pe care a suferit-o prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru toți.“ (Ebrei 2,9).

Ce fel de Dumnezeu este acela care poate da la o parte

cerințele Legii Sale morale, nu-mai pentru simplul fapt că omul a ales să le desconsidere? Desigur că numai un Dumnezeu al compromisului, un Dumnezeu nejust, poate avea vre-o parte într-un astfel de aranjament. Un astfel de Dumnezeu nu poate fi vrednic de adorarea noastră. Și nici cerința sau obligativitatea ascultării nu este diminuată pentru faptul că păcatul a slăbit capacitatea sau puterea omului de a se supune ei. Cerințele lui Dumnezeu nu pot fi slăbite sau minimalizate, fără a împieta asupra sfințeniei și a neprihănirii lui Dumnezeu.“

De aceea, obligația noastră de a asculta de Legea lui Dumnezeu rămîne bazată pe capacitatea sau puterea originală pe care Dumnezeu a dat-o omului de la început. Creat după asemănarea lui Dumnezeu și candidat al Împărăției cerurilor, omul trebuie să fie readus la starea sa originală de cetățean al Împărăției Sale, liber și ascultător de Legea Sa.

Tabloul ar fi întunecos dacă ar fi lăsat astfel. El ar da loc numai la puțină nădejde sau fericită așteptare, pentru că oamenii au avut o lungă istorie a unei neascultări patologice. Dar planul nu se termină aici. Trebuie spus ceva mai mult. Deși Dumnezeu nu schimbă nimic din Legea Sa, El a făcut altceva pentru a salva o lume de păcătoși. El a luat măsuri de schimbare, dar nu Legea, ci pe păcătoși. Noi citim că „atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață vecinică“. (Ioan 3,16). Această

făgăduință implică un plan. Trezește-te din melancolia ta, înalță-ți fața întristată, și ascultă la ceea ce Dumnezeu a pus în mișcare.“

Prin harul lui Dumnezeu în Domnul nostru Isus Hristos, atitudinea păcătosului față de Dumnezeu și Legea Sa, poate fi schimbată. Păcătosul nu trebuie să se scalde în propria sa slăbiciune. Cînd el acceptă — în duh și adevăr — dragostea lui Dumnezeu, această dragoste va crea în lăuntrul inimii sale o dorință vie de a asculta de Legea lui Dumnezeu. Odată ce păcătosul experimentează adevărata dragoste el nu mai consideră ascultarea ca fiind numai o parare a condamnării; el ascultă atunci pentru că dragostea lui Dumnezeu umple inima sa cu o putere mai tare ca moartea. Această putere va da tărie voinței sale — tăria necesară de a asculta.

Această voință de a asculta în mod credincios izvorăște din atitudinea cea nouă a păcătosului și din noile lui ținte. Dragostea lui Dumnezeu crează noi obiective în viața sa. Aceasta este nașterea din nou în Isus Hristos. Sfînta Scriptură descrie această experiență în cuvintele următoare: „Căci noi sintem lucrarea Lui, și am fost creați (zidiți) în Hristos Isus pentru fapte bune“. (Efes. 2,10).

Impulsul divin care transformă un călcător al legii într-un păzitor al ei, nu este cu nimic mai prejos decît o minune, atunci cînd cineva care a experimentat această schimbare, îți va povesti aceasta. Bărbați cu pasiuni brutale au devenit binevoitori și manierați. Femei care și-au pierdut

virtutea au devenit curate și frumoase în caracter. Nimeni nu poate trasa pașii exacti ai acestei experiențe, dar ea se înfăptuiește atunci când bărbați și femei îngăduie harului lui Dumnezeu să fie lucrător în viața lor. Acest miracol — această înfăptuire — este minunat descrisă de către apostolul Ioan : „Cunoaștem că iubim pe copiii lui Dumnezeu prin aceea că iubim pe Dumnezeu și păzim poruncile Lui. Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Și poruncile Lui nu sînt grele“. (1 Ioan 5,2—3).

Pe măsură ce studiem caracterul lui Dumnezeu găsim că el nu permite nici o despărțire sau separare între har și Lege. Atît harul cît și Legea sînt părți ale naturii lui Dumnezeu. În Dumnezeu, aceste două calități imense, sînt întretesute pentru veșnicie, adăugînd frumusețe staturii unui Dumnezeu preamărit și înălțat. Dar cînd Legea și harul sînt despăr-

țite, rupte una de cealaltă, omul este lăsat pradă unui sentimentalism nestatornic.

Psalmistul strigă plin de extaz :

„Cît de mult iubesc Legea Ta!
Toată ziua mă gîndesc la ea“.
(Ps. 119, 97).

Este oare extazul acesta numai rezultatul unui sentiment bolnăvicios de auto-pedepsire ? Astăzi mulți ar consimți la aceasta. Cînd aceștia se gîndesc la Lege, ei strîng din dinți, încleștează pumnii și mușcă zăbala unei restricții neplăcute. Ei țipă după emanciparea de sub prevederile Legii lui Dumnezeu și cer dreptul de a avea locul hotărît de ei sub soare. Este totuși straniu, că cu cît se ridică mai mult împotriva Legii lui Dumnezeu, cu atît mai mult sînt ei încătușați, ingrădiți și prigoniți. Din punct de vedere spiritual, al manifestării religioase de care vorbeam, adevărata libertate există numai în legăturile cele drepte pe care le descrie Legea lui Dumnezeu. Ca credincios tu... fie că trăiești liber în cadrul Legii, fie că ești un sclav ferecat sub povara unei Legi călcate. Altă alternativă este aceea de a accepta concepția unei „legi flexibile“ — caz în care credinciosul devine robul unei voințe capricioase, ce nu poate scruta orizontul și nici discerne lucrurile !

Astfel asigurarea că Dumnezeu este demn de încredere și sigur, stă în adevărul că El este un Dumnezeu al Legii. Voința și Legea Sa sînt una. Dumnezeu spune că „o realitate oarecare este adevărată, reală, pentru că ea descrie cele mai bune legături posibile“.

Să observăm de asemenea — că Legea lui Dumnezeu este

scrisă în chiar natura omului. Undeva, în profunzimea ființei sale, ea a fost înrădăcinată și a devenit o parte a fiecărei ființe omenești. Cuprinsul ei poate fi întunecat și mînjit, dar ea este acolo. Nimeni nu poate fugi de ea. Nu contează unde te afli și nici cît de multe argumente poți prezenta împotriva ei, sau cît de îndirjit o respingi, o negi. Legea este totuși acolo.

Lucrul acesta însemnează că nu poți găsi armonie sau pace pînă cînd nu ești binevoitor a fi în armonie cu natura asupra căreia Dumnezeu și-a imprimat Legea Sa. De asemenea, stînd în armonie cu natura lui Dumnezeu reflectată prin Legea Sa în propria noastră natură, sîntem bucuroși, fericiți, mulțumiți, dar că atunci cînd credincios fiind te abați de la această Lege, te cufunzi în necazuri și nu poți găsi vreodată liniște sufletească.

Legea lui Dumnezeu este o parte din noi. Apostolul Pavel face în mod evident clar acest lucru în scrisoarea sa către biserica din Roma. El scria :

„Cînd neamurile, măcar că n-au lege, fac din fire lucrurile Legii, prin aceasta ei, care n-au o lege, își sînt singuri lege ; și ei dovedesc că lucrarea Legii este scrisă în inimile lor, fiindcă despre lucrarea aceasta mărturisesc cugetul lor și gîndurile lor, care sau se invinoveșc sau se dezvinoveșc între ele. Și faptul acesta se va vedea în ziua cînd după Evanghelia mea, Dumnezeu va judeca prin Isus Hristos, lucrurile ascunse ale oamenilor“. (Rom. 2,14—16).

Toate bune ! Să presupunem că am ajuns în termeni amicali cu Dumnezeu, cu Legea Sa și cu noi înșine. Îți dai seama că adevărata bucurie o găsești

— FANATISMUL —

numai în cadrul Legii lui Dumnezeu și accepti condițiile. Totuși tu poți fi încă pe calea morții. Deși ascuți în mod sincer de aceea ce înțelegi a fi prevederile Legii lui Dumnezeu, totuși... în mod lent, poți muri. Cum? Sfintul Apostol Pavel care a cercetat această problemă a concretizat răspunsul în trei cuvinte: „Căci slova (litera) omoară“ (2 Cor. 3,6).

Nenumărați proponenti și exponenți ai religiei sint religioși în „literă“. Închinarea lor este o închinare a regulilor și a regulamentelor. Fără să sesizeze lucrul acesta, ei se sufocă în mod lent și aduc și pe alții în aceeași stare.

Dar apostolul Pavel era binevoitor — era gata — să se schimbe. Dintr-un legalist el a devenit un creștin viu, servind lui Dumnezeu și ascultându-L din toată inima lui. Atunci apostolul Pavel a devenit viu față de adevărata ascultare spunând plin de uimire și încântare: „În adevăr, legea duhului de viață în Hristos Isus, m-a izbăvit de Legea păcatului și a morții.“ (Rom. 8,2).

Pe de altă parte, o adevărată concepție cu privire la Legea lui Dumnezeu nu va rezulta într-o flecăreală inutilă cu privire la dragoste și har, sau la o cascadă de cuvinte... despre loialitatea față de tradiție. Unirea cu Dumnezeu și Legea Sa rezultă în acțiune și nu în vorbe goale, crezuri moarte, semne sau simboluri cabalistice. Domnul Isus a spus: „Nu oricine-mi zice: — Doamne, Doamne! va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia

Cel mai mare rău într-o Biserică, într-o comunitate, este și va fi totdeauna fanatismul. Care este definiția fanatismului? Primul răspuns va fi etimologic și istoric. Cuvântul „fanatism“ derivă din cuvântul latinesc, „fanaticum“ din „fanum“, loc consacrat, templu. Fanatismul este înainte de toate, un fenomen religios, o stare de suflet bolnăvicioasă, un proces cu manifestare isterică. Este o boală teribilă pentru Biserică aceea care este atinsă de ea. Este un cancer, o calamitate care degajă o miasmă respingătoare.

Pe de altă parte, și acesta este aspectul „istoric“ al termenului în discuție, la Roma erau socotiți sub numele de „fanatici“, preoții din Bellona, care, la anumite date, parcurgeau orașul, îmbrăcați în negru, fluturând securi în sunetul strident și sec al trompetelor și tamburinelor. Violența caracteriza aceste solemnități religioase oculte. Demonstrații dansau dezbrăcați și se tăiau cu săbii sau cu pumnale minuscule. Așa cum devedesc aceste fapte, fanatismul dă naștere la extremism sau la îngustime de idei; el deformează gândurile altora și chiar textul Bibliei sau scrierilor care și-au făcut autoritate într-o Biserică. El desfigurează, dacă se prezintă ocazia, Spiritul Profeției, îl ri-

diculizează prin însuși acest fapt, și îi răpește valoarea și farmecul. Este o crimă de lezarea a personalității, de a atribui cuiva niște idei pe care el nu le-a spus.

Fanatismul aruncă „negrul“ preoților din Bellona în inimile celor mai sinceri credincioși; el supra încarcă planurile cele înalte ale lui Dumnezeu iar greutatea lor este cu atât mai mare cu cât fanaticul are în general, aere de persoană candidă în mrejele cărora mulți se lasă prinși. Însă persoane cu adevărat echilibrate nu cad niciodată în acest gen de mreje.

Fanaticul este totdeauna un vecin detestabil, pe care se străduiesc toți să-l evite. Fanatismul este forma extremă de exaltare, de excitare. El poate merge pînă la crimă, după cum a spus Domnul în Ioan 16,2: „Vine ceasul cînd oricine vă va omori să creadă că face un serviciu lui Dumnezeu...“ Această declarație este semnificativă. Mai mult, fanatismul este un atașament pasionat față de un punct de doctrină. Un observator înțelept și cuminte va remarca faptul că foarte adesea, idei de ordin secundar, de mai mică importanță, fanaticii le pun în vîrfurile acului, și vor să facă din ele echivalentul unei porunci a Decalogului.

(Continuare în pagina 20-a)

Toți cei care refuză să se supună acestei „legi“ instituită de ei, sînt taxați ca necredincioși, necurați, nedemni de părtașia cu sfinții. Ei turbură seninătatea, această pace, despre care Isus a zis : „Vă dau pacea Mea...“ (Ioan 14,27). În locul păcii pe care pretinde că o dă, fanaticul aduce războiul.

Fanatismul este sugrumarea sentimentelor, este urletul unei personalități certărețe. El nu are respect pentru altul.. Puțin îi pasă că Isus a zis cu privire la o persoană prinsă în flagrant delict în păcat : „Acela dintre voi care este fără păcat, să arunce primul cu piatra“. Fanaticul a uitat această frumoasă maximă pe care într-o zi am descoperit-o într-o revistă : „Păcatul criticării este adesea mai mare decît păcatul criticat.“

Fanaticul uită statutele bisericii, datoriile pe care ele le prescriu și condițiile care se pun la intrarea în biserică. Fanaticul disprețuiește Manualul Comunității în cele mai multe probleme. El „adaugă“ porunci la acelea ale lui Dumnezeu ca și cînd Marele Legislator le-ar fi uitat la promulgarea celor Zece Porunci pe Muntele Sinai. Satana se folosește de fanatism pentru a face turburare în rîndurile credincioșilor, pentru a-i descuraja, pentru a-i face să iasă din comunitatea celor botezați. Noi am fost botezați sub semnul libertății. Apostolul Pavel se ridică contra defăimătorilor libertății sale și aceea a adevăraților credincioși : „Din pricina fra-

ților mincinoși, furișai și strecurați printre noi, ca să pîndească slobozenia, pe care o avem în Hristos Isus, cu gînd să ne aducă robi“ Gal. 2,4. În altă parte scrie : „Acolo unde e Duhul Domnului, acolo este slobozenie“ (2 Cor. 3,17).

Libertatea în botez este proprietatea cea mai absolută, cea mai bogată, cea mai mare și mai solemnă pe care credinciosul o aduce în Împărăția lui Dumnezeu. Biserica nu este o colivie, o închisoare. Totul între frați și între surori, în împărăția harului, este un factor psihologic. Dacă este o libertate cetățenească este și o libertate religioasă, o libertate colectivă. Eu n-am venit la acest har, nu m-am unit cu Biserica pentru a judeca, a controla, a pîndi, a spiona, a supraveghea pe frații mei, nu, de o mie de ori nu. Am venit pe înălțimile harului pentru a gusta „cît de bun este Domnul“. Har însemnează libertate. El este o eliberare, o recîstigare a unor lucruri pierdute. Libertatea este un dar. Amintiți-vă că Noul Ierusalim este o femeie liberă, liberă de faptele și gesturile sale. Pentru ce să desfîințăm cerințele lui Dumnezeu și să punem în locul lor pe cele ale oamenilor așa cum fac fanaticii ? Fanatismul religios este o hidră cu o sută de capete.

Primele zile ale mișcării advente au fost umbrite de curente puternice de fanatism. Sora White a consacrat acestei chestiuni un capitol întreg din lucrarea „Daruri Spirituale“.

Cu privire la acești fanatici care au atacat în mod violent chiar pe soțul ei, pastorul James White, ea scria : „Acești fanatici socoteau că religia constă din a face zgomot. Fanaticul în adevăr, este zgomotos ; el iubește gălăgia, cearta, discuția. Puțin îi pasă că în Biblie se află sfatul apostolului neamurilor : „Dar de întrebările nebune, de înșirările de neamuri, de certuri și ciorovăieli privitoare la Lege, ferește-te, căci sînt nefolositoare și zadarnice.“ Tit. 3,9. În capitolul menționat mai sus, sora White mai spune : „J.T. lucrează pentru a depărta de mine pe prietenii și chiar pe părinții mei...“ Această aluzie confirmă faptul că fanaticul caută să despartă pe prieteni, chiar pe cei mai intimi ; lui îi place dezordinea și nu ezită să se ridice în adunări chiar în plină desfășurare a serviciului divin. El este un musafir nepoftit.

Sora White a fost toată viața ei o femeie tolerantă și cu idei largi, cu toate că era strictă în ce privește principiile stabilite. Fanatismul tinde să o desfigureze pentru a-și face din dînsa o aliată. Să ne păzim de orice formă de fanatism, alimantar, vestimentar, teologic. Să respectăm ideile altora și să le controlăm pe cele ale noastre. Avem datoria să ascultăm în acest scop declarația apostolului Pavel : „Să lucrați la mîntuirea voastră cu frică și cutremur !“ (Fil. 2,12).

C. ADV.

TAINA CEA MARE A CERULUI...!

Se spune că un mare teolog al veacurilor trecute se hotărî să rezolve problema tainei Sfintei Treimi. Într-o zi pe cînd se plimba pe țărmul mării cugetînd la această problemă căutînd soluții și căi de pătrundere spre rezolvarea ei, văzu o fetiță care fugea cînd spre apa mării, cînd ceva mai departe pe plajă. Se miră în sine gîndindu-se ce anume făcea această fetiță. Întrebată fiind, fetița îi arată o mică scoică ce o avea în mînă și răspunse : „Golesc marea“. Din clipa aceea teologul nostru abandonă ideea rezolvării naturii divinității. Tăcerea este elocventă aici, în afară de faptul cel minunat și anume : că de îndată ce un păcătos, își recunoaște starea sa și nevoia pe care o are, acceptînd deci pe Isus ca Mîntuitor, atunci toate puterile cerului sînt la lucru pentru a aduce la îndeplinire în viața lui, prevederile planului de mîntuire.

Cuvîntul „Treime“ este de origine latină și conform dicționarilor, însemnează : „unire a trei persoane... (Tatăl, Fiul și Duhul Sfînt), deci persoanele Dumnezeirii. Expresia „Treime“ nu o găsim în Sf. Scriptură. În cercurile teologice, cele mai mari și mai controversate discuții au fost purtate în jurul acestei expresii. Despre ea au fost scrise volume întregi.

Luînd în discuție această problemă, devine un lucru înțelept acela, de a rămîne strîns la ceea ce spune Sfînta Scrip-

tură și să nu te bazezi pe aceea ce spun unii sau alții. În studiul de față, pentru motive de clară înțelegere a problemei, voi folosi expresia de „Dumnezeire“ și nu „Treime“.

Expresia de „Dumnezeire“ este folosită de trei ori în Sfînta Scriptură. În toate aceste trei locuri ea este tradusă din expresia grecească care însemnează „divinitate“, „natură divină“. Deci, problema se rezolvă singură, înțelegînd prin ea divinitatea, sau natura divină a lui Dumnezeu cu o referire deosebită la cele trei Persoane Divine, care compun „Dumnezeirea“.

„Astfel dar, fiindcă sîntem din neam din Dumnezeu, nu trebuie să credem că „Dumnezeirea“ este asemenea aurului sau argintului sau pietrii cioplite cu meșteșugirea și iscusința omului.“

„În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui vecinică și „Dumnezeirea Lui“, se văd lămurit, de la facerea lumii, cînd te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El. Așa că nu se pot dezvinovăți.“ Rom. 1,20.

„Căci în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii“ Col. 2,9.

Scriind Efesenilor, apostolul Pavel face următoarea declarație : „Este... un singur Domn, o singură credință, un singur botez, un singur Dumnezeu și Tată al tuturor.“ Ef. 4,4—6.

În contrast cu concepția păgînă a mai multor zei, el rea-

firmă, (întărește) ideea mono-teistă în prima sa epistolă către Corinteni cînd spune : „Nu este decît un singur Dumnezeu. Toțiși pentru noi nu este decît un singur Dumnezeu : Tatăl, de la care vin toate lucrurile și pentru care trăim și noi, și un singur Domn : Isus Hristos, prin care sînt toate lucrurile și prin El și noi“. 1 Cor. 8,4—6.

Sf. Scriptură subliniază în repetate rînduri acest adevăr fundamental, și anume că există un singur Dumnezeu, Creatorul tuturor lucrurilor și Tată al tuturor. Vorbînd prin profetul Isaia, Dumnezeu declară : „și afară de Mine nu este alt Dumnezeu“. Is. 44,6. „Eu sînt Cel dintîi și Cel de pe urmă, și afară de Mine nu este alt Dumnezeu“. vers. 6. Răspunzînd unei întrebări, Mîntuitorul spuse : „Cea dintîi poruncă este aceasta : „Ascultă Israele! Domnul, Dumnezeu nostru, este un singur Domn ;“ și „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot ougetul tău, și cu toată puterea ta“. Marcu 12,29—30.

În același timp Sf. Scriptură prezintă Dumnezeirea ca fiind compusă din trei persoane, Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfînt, toate trei posedînd atributele divinității.

Este aici cuprins un adevăr sublim ce depășește puterea pătrunderii noastre. Sf. Scriptură ne reamintește că : „Lucrurile ascunse sînt ale Domnului,

Dumnezeului nostru, iar lucrurile descoperite sînt ale noastre și ale copiilor noștri." Deut. 29,29. Noi sîntem avertizați de faptul că nu vom putea înțelege pe deplin natura lui Dumnezeu.

*„Poți spune tu că poți pătrunde
Adîncimile lui Dumnezeu ?*

*Că poți ajunge la cunoștința de-
săvîrșită a Celui Atotputer-
nic ?*

Cît cerurile-i de înaltă :

Ce poți face ?

Mai adîncă decît Locuința Morșilor :

Ce poți ști ?

Faptul că prima Persoană a Dumnezeirii este numită Tată, contracarează imediat concepțiile greșite cu privire la Dumnezeu, concepții nutrite nu numai de păgîni ci și de mulți creștini. El nu este rău, crud, un tiran neiertător. Nu... ci El este un Tată ceresc, infinit în dragostea și înțelepciunea Sa. În rugăciunea model, sau Tatăl Nostru, pe care a dat-o ucenicilor Săi, Domnul Hristos, ne încurajează a ne adresa lui Dumnezeu ca „Tatăl nostru care ești în ceruri“. Totdeauna să ne aducem aminte de această legătură familială în clipele în care avem nevoie de sprijin divin. Parabola Fiului Risipitor ne-a fost dată ca să ne ajute a înțelege mai bine natura iubitoare, iertătoare și plină de înțelegere a lui Dumnezeu. Dumnezeu a fost Acela care, pe cînd eram noi încă păcătoși, ne-a dat cel mai mare dar al cerului și anume, a dat pe Singurul Său Fiu. Viața și moartea Fiului lui Dumnezeu este o revelație pentru noi cu privire la natura Tatălui. „Cine M-a văzut pe Mine, a văzut și pe Tatăl“, spunea Domnul Isus. Ioan 14,9.

Noi nu ne putem imagina slava, măreția și majestatea Tatălui, Locuind într-o lumină

de care nu te poți apropia, Cel Îmbătrînit de zile este veșnic, existînd prin Sine În-suși. El este marele Arhitect, Izvorul și Susținătorul a tot ceea ce există inclusiv viața și lumina. El este izvorul înțelepciunii, adevărului și a toate binecuvîntărilor. Dătătorul oricărui dar bun și desăvîrșit. În timp ce într-un mod de neînțelese forma Sa și a Fiului se aseamănă cu a noastră (Gen. 1,26), nimeni însă nu-L poate descrie (Rom. 1,23), pentru că El este invizibil. „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu.“ Ioan 1,18. Deși El este invizibil, toată natura, de la cel mai mic atom și pînă la miriadele de sori, dau mărturie despre puterea Lui creatoare. „Cerurile spun slava lui Dumnezeu, și întinderea lor vestește lucrarea miinilor Lui“. Ps. 19,1.

Înveșmîntat într-o lumină puternică, înaintea căreia îngerii își acoperă fața, El domnește cu dreptate, dragoste și neprihănire. Dar... minune a minunilor, în același timp El se îngrijește de fiecare creatură. El ne cunoaște păsurile și nevoile. El dorește să venim la El împreună cu cererile și expresiile mulțumirilor noastre. El este un Dumnezeu care urăște păcatul, dar care este gata a ierta pe păcătos. Nu este de mirare că apostolul Pavel exclamă : „A împăratului veciniciilor, a nemuritorului, nevăzutului și singurului Dumnezeu, să fie cinstea și slava în vecii vecilor, Amin“.

Dumnezeu Fiul. Maiestatea Universului are un Asociat : „La început era Cuvîntul, și Cuvîntul era cu Dumnezeu, și Cuvîntul era Dumnezeu“. Ioan 1,1.

Domnul Hristos, Cuvîntul, este singurul Fiu născut al lui Dumnezeu.

Lucrul acesta nu-l putem cuprinde acum, pentru că, la fel ca și Tatăl, El a existat din veșnicie. „Obirșia Sa se suie pînă în vremurile străvechi, pînă în zilele veșniciei“. Mica 5,2. El spune despre Sine că este : „Alfa și Omega începutul și sfîrșitul.“

Se numește pe Sine „Eu Sînt“ adică cineva existent prin sine, care are viața originală, neîmprumutată, nederivată“.

Domnul

M-a făcut cea dintîi

Dintre lucrurile Lui,

*Înainte de a fi făcînd lucrări
ale Lui.*

Eu am fost așezată din vecinicie,

Înainte de orice început,

Înainte de a fi pămîntul.

Am fost născută

Cînd încă nu erau adîncuri,

Nici izvoare încărcate cu ape ;

Am fost născută

Înainte de întărirea munților,

Înainte de a fi dealurile,

Cînd încă nu era

Nici pămîntul

Nici cîmpiile,

Nici cea dintîi fărîmă

Din pulberea

Lumii.

Cînd a întocmit Domnul cerurile,

Eu eram de față ;

Cînd a tras o zare pe fața

adîncului,

Cînd a pironit norii sus,

Și cînd a fișnit cu putere izvoarele

adîncului,

Cînd a pus un hotar mării,

Ca apele.....

să nu treacă peste porunca

Lui,

Cînd a pus temeliiile pămîntului,

Eu eram meșterul Lui,

La lucru lingă El,

Și în toate zilele

Eram desfătarea Lui,

Jucînd neîncetat înaintea Lui,

Jucînd pe rotocolul pămîntului

Său,

Și găsindu-mi plăcerea

În fiii oamenilor.

Proverbe 8, 22—30.

Tatăl a creiat toate lucrurile în cer și pe pămînt prin Fiul Său. „Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sînt în ceruri și pe pămînt ; cele văzute și cele nevăzute... Toate au fost făcute prin El și pentru El.“ Col. 1,16. Îngerii sînt slujitorii sau trimișii lui Dumnezeu.

Ei sînt ființe create. Numai Domnul Hristos singur este „ogîndirea slavei Lui și întipărirea ființei Lui“, „și care ține toate lucrurile cu Cuvîntul puterii Lui.“ Ebrei 1,3.

Fiul lui Dumnezeu este una în natură, caracter și scop, cu Tatăl. Atunci cînd spune „Eu și Tatăl una sîntem“, El arată faptul că El și Tatăl posedă aceleași atribute. El este Dumnezeu în esențial și într-un sens foarte înalt și deosebit, „căci în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii“. Coloseni 2,9 În El „sînt ascunse toate comorile înțelepciunii și cunoștinței.“ Coloseni 2,3. De multe ori este numit Dumnezeu și toate titlurile și atribuțiile Divinității îi sînt atribuite.

Fiul lui Dumnezeu, care există în unire, împreună cu Tatăl din veșnicie, este fără îndoială o Persoană distinctă, deosebită. Pentru a duce la îndeplinire prevederile planului de mîntuire, El a luat asupra Sa natura omenească. Deși Dumnezeu peste toți și „binecuvîntat în veci“ (2 Corinteni 11,31) totuși El, pentru mîntuirea noastră, a dat dovadă de condescendență învesmîntîndu-și divinitatea Sa în natura noastră omenească, numai prin întruparea Sa puteau cei păcătoși să fie mîntuiți. Astfel acest Domn al Creațiunii, a fost născut de o femeie. „De aceea cînd intră în lume, zice: „Tu n-ai voit nici jertfă, nici prinos, ci mi-ai pregătit un trup.“ Ebrei 10,5. Astfel Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu, a devenit de asemenea Fiul Omului. Aceste două naturi distincte au fost în mod tainic împletite într-o singură persoană. „Emanuel... Dumnezeu cu noi.“ Matei 1,23.

Domnul Isus nu a încetat niciodată să fie divin, pentru că El a spus că oricînd El putea să-și exercite puterile Sale divine. În mod ocazional Divinitatea străfulgera prin învelișul naturii umane, ca în momentul schimbării la față. Dar pentru ca să poată înțelege necazurile, durerile și ispitele sau încercările noastre, El a luat asupra-și natura noastră, pentru a

deveni Mîntuitorul și Marele nostru Preot. El a fost de asemenea Om pentru ca să triumfe asupra păcatului și asupra Sătanei „prin puterea lui Dumnezeu.

Astfel acolo unde Adam a căzut, deși avea cele mai favorabile condiții pentru a nu cădea, Domnul Hristos a biruit, după ce natura umană a experimentat efectele a patru mii de ani ale păcatului și neascultării. Dar „în El nu este păcat.“ I Ioan 3,5.

Duhul Sfînt. A treia Persoană a Dumnezeirii este Duhul Sfînt, sau așa cum spun unele traduceri „Spiritul Sfînt“. Duhul Sfînt a fost prezent la Creațiune (Geneza 1,2) și lucrările Sale sînt evidente în toată Sf. Scriptură. Contrar unor idei destul de populare, Duhul Sfînt a lucrat pentru păcătos și cu păcătosul, de-a lungul întregii perioade a Vechiului Testament. Geneza 6,3. 1 Samuel 11,6 ; Psalmul 51,11.

Divinitatea Sa este confirmată de David atunci cînd scrie că nu este nici un loc unde El să nu poată merge, și unde Duhul lui Dumnezeu să nu fie prezent. Psalmul 139, 7—12, spune :

*„Unde mă voi duce departe de
Duhul Tău,
Și unde voi fugi departe de fața
Ta ?*

*Dacă mă voi sui în cer,
Tu ești acolo ;
Dacă mă voi culca în locuința
mortilor,*

*Iată-Te și acolo ;
Dacă voi lua aripile zorilor,
Și mă voi duce să locuiesc la
marginea mării,*

*Și acolo mîna Ta mă va călăuzi,
Și dreapta Ta mă va apuca.
Dacă voi zice :*

*„Cel puțin întunericul mă va
acoperi, —*

*Și se va face noapte lumina
dîmprejurul meu !*

*Iată că nici chiar întunericul....
Nu este întunecos pentru Tine ;
Ci noaptea....*

Strălucește ca ziua,

*Iar întunericul.....
Ca lumina.“*

Dar numai în timpurile Noului Testament s-a văzut o concepție clară a lucrării și personalității Duhului Sfînt. Și

anume, că El este o persoană și nu numai o influență, sau o putere abstractă ; lucru ce se manifestă prin multe caracteristici personale atribuite Lui. El „vede“, „aude“, „se roagă“, „convinge“, „ajută“, „mijlocește“, pentru noi. El poate fi „supărat“ și Lui I se poate „rezista“. Lucrarea Lui este de a mărturisi despre Hristos. Ioan 15,26. Cu toate acestea, „El nu va vorbi de la El“. Ioan 16,13. Natura Sa, deci, nu ne este descoperită în Sf. Scriptură. În privința aceasta, tăcerea ... este de asemenea de aur.

După înălțarea la cer a Mîntuitorului, Duhul Sfînt și-a manifestat mai pe deplin puterea Sa pentru mîngîierea și întărirea bisericii. Prin Duhul Său cel Sfînt, Domnul Hristos locuiește acum în inima celui credincios.

„Căci rămîne cu voi, și va fi (va locui) în voi. Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi.“ Ioan 14, 17—18. De aceea a fost necesar ca Domnul Isus să Se înalțe la ceruri, atunci, pentru ca acum și aici, este nevoie ca să avem cu noi un Ajuutor. Ioan 16, 7—14. Lucrarea Sa este de a convinge de păcat, neprihănire și judecată. Dacă I se va permite, atunci El are să „călăuzească în tot adevărul ... și va descoperi lucrurile viitoare.“ Ioan 16,13.

Dumnezeirea. Dumnezeirea este compusă, deci, din Tatăl, Fiul și Duhul Sfînt, trei Persoane distincte, dar una în ceea ce privește natura și atribuțiile divine. Cea mai minunată descoperire a Sf. Scripturi este aceea că aceste trei ființe veșnice, atotputernice, și atotînțelepte sînt una, lucrînd la salvarea neamului omenesc. Ele ni se adresează ca să Le permitem a lucra în noi acea transformare a firii noastre supusă păcatului, pregătindu-ne astfel a fi totdeauna cu Ele în veșnicie.

PASTOR :

NICULESCU TEODOR

SFÎRȘIT DE CALE!

Ziua de 22 mai 1964, ne-a adus trista veste a încetării din viață a fratelui Rădoi Gheorghe, care a activat mult timp în diferite slujbe în cadrul Cultului nostru.

Născut la 3 martie 1905, frațele Rădoi Gheorghe rămîne orfan de mic.

La 1 noiembrie 1922, a fost angajat în serviciul administrativ în Conferința Muntenia, și apoi a funcționat ca secretar-contabil la Conferințele Moldova, Banat și Transilvania de Sud, și casier-contabil la editura „Cuvîntul Evangheliei” și „Graiul Literar”.

După o activitate de 40 de ani, a ieșit la pensie și în urma unei suferințe dăltă de îndelungate, a adormit în Domnul la 22 mai 1964.

În ziua de 25 mai, membrii Comunității Sibiu, familia și rudele l-au condus la locul de odihnă, unde frații Tachici Ioan, Florea Alexandrescu și Berner Konrad, au rostit cuvinte de mîngîiere pe temeiul Sf. Scripturi.

Sperăm că la învierea drepților și iubitul nostru frate Rădoi, să fie printre cei ce vor auzi invitația: „Veniți binecuvîntații Tatălui Meu de moșteniți cele ce v-au fost făgăduite de la întemeierea lumii”.

I. Tachici

„CELE DOUĂ CÎNTĂRI”

(Urmare din pagina 11-a)

care au fost pierduți în Marea Roșie. Toți cei eliberați astfel vor sta pe marea de sticlă. Incidentul din Exodul era ca un ultim ecou al lui, scenă inspirată din Apocalips. Una este de domeniul trecutului, cealaltă este de domeniul viitorului. Sfinții care au simțit mînia Satanei, nu vor mai simți mînia lui Dumnezeu.

Marea Roșie era împodobită cu spumă prin care pătrundeau raze de lumină din stîlpul de foc. Marea de sticlă va fi amestecată cu foc prin care va pătrunde lumina de la tronul lui Dumnezeu. Izraelul din antichitate a trecut ca pe uscat prin Marea Roșie. Noul Izrael va sta în siguranță pe Marea de sticlă. Poporul lui Dumnezeu a mers totdeauna în siguranță și a stat de asemenea în siguranță.

Muzica pe pămînt trebuie să fie o repetiție generală a muzicii cerului. Imnurile sacre pe care le cîntăm acum sînt numai mici fragmente ale cîntărilor Împărăției lui Dumnezeu. Să începem a practica de aici ceea ce dorim să desăvîrșim în ceruri.

C. ADV.

MUNTELE SINAI ȘI MUNTELE FERICIRILOR!

(Urmare din pagina 15-a)

Tatălui Meu care este în ceruri”. (Mat. 7,21).

Ascultarea de Legea lui Dumnezeu însemnează a fi cuprins (îmbrățișat) chiar de Dumnezeu, așa încît fiecare act al nostru este la unison, în aceeași pulsație cu Spiritul Divin. Oricare altă legătură,

C. ADV.

mai prejos decît aceasta, este o formă de idolatrie. Lumea este saturată de vorbiri pioase, făgăduinți ipocrite, sau oricare alt serviciu al buzelor, izvorînd într-o simplă inerție. Cei ce se țin „de litera legii” sînt fără de valoare pentru Împărăția lui Dumnezeu. A fi bun, nu este o concepție banală; de fapt, lucrul acesta ar trebui să constituie preocuparea divină a vieții tale. Intenții cu numai jumătate de inimă... nu sînt suficiente. „Să slujim lui Dumnezeu într-un duh nou, iar nu după vechea slovă” (Rom. 7,6). Credința în Lege trebuie să fie un impuls spre acțiune, și nu o reverie din timpul zilei.

Tragem astfel concluzia că Legea cea veșnică, descoperă pe Dumnezeu ca fiind neschimbat în pretențiile Sale de sfințenie, neprihănire și ascultare; dar tragem de asemenea concluzia că... crucea de pe Golgota, crucea Domnului Hristos descoperă (distanța) pînă unde a mers Dumnezeu pentru a face posibilă această neprihănire în om, fără însă a abroga Legea Sa.

Tinjești după binecuvîntările lui Dumnezeu? Nu trebuie să te chinuești cu greșelile tale; și nici nu trebuie să dai pe față o stare de isterie religioasă. În credințea-ți în mod simplu viața ta influenței celei sfinte a lui Dumnezeu și vei primi de îndată binecuvîntările Sale. Legea lui Dumnezeu este rațională; ea nu are, față de vreunul din noi, vreo pretenție absurdă. Citește-o pentru tine așa cum a scris-o Dumnezeu pe cele două table de piatră. Păzește-o. Atunci vei putea spune împreună cu Apostolul Pavel: „Deci, prin credință desființăm noi Legea? Nicidecum. Dimpotrivă, noi întărim Legea”. (Rom. 3,31).

„DOMNUL NEPRIHĂNIREA NOASTRĂ”

— ÎNDREPTĂȚIREA SOCOTITĂ —

Cineva poate pune întrebarea: cum poate Dumnezeu să socotească pe un păcătos liber de vina păcatului său, și să-i socotească neprihănirea Domnului Hristos, atîta vreme cît acesta n-a plătit vina păcatului său? O... dar trebuie să înțelegem faptul că păcătosul a plătit această vină, El a plătit vina, prin moarte: prin moartea Domnului Isus Hristos ca înlocuitor al său. Cînd Domnul Isus își dădu viața pe crucea Golgotei El a gustat moartea pentru fiecare păcătos. El a purtat păcatele noastre pe lemn, pentru că Dumnezeu a așezat asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor. „Totuși, El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit. Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pe deapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănile Lui sîntem tămăduiți.” Is.53,4,5.

Să ilustrăm acest lucru: să luăm de exemplu un hoț. El este condamnat de lege. Iar plata pentru faptele sale este moartea. El nu are nici o putere spre a schimba legea. El este pierdut. Decretul a fost emis, căci „el va muri din pricina nelegiuirii pe care săvîrșit-o”. Ez. 33,13.

Dar acum Domnul Hristos intră în scenă. În El păcătosul găsește speranță. El se aruncă la picioarele milei Sale și cere ajutor. El recunoaște pe Domnul Hristos ca Mîntuitor. El își mărturisește păcatele sale lui

Dumnezeu în numele lui Isus. El crede în făgăduințele lui Dumnezeu de a mîntui pe aceia care cred în Isus.

Acum are loc un lucru uimitor. Domnul Isus cel curat și sfînt ia asupra Sa toată responsabilitatea pentru nelegiuirile păcătosului. Vina acestuia este acum a Lui. El este purtător de păcate. Totul este așezat asupra Lui, iar în schimb El atribuie păcătosului neprihănirea Sa. Are loc o schimbare completă. Domnul Hristos își asumă toate datoriile păcătosului și acordă acestuia tot ceea ce El are.

Astfel, Domnul Hristos poartă păcatele lumii. Mai înainte de crucificarea Sa, Domnul Hristos a luat asupra Sa în mod voluntar responsabilitatea pentru păcatele tuturor, și astfel El a fost în stare, a le duce pe crucea Golgotei și să plătească toată vina lor. Atunci, deci, cînd păcătosul se supune și acceptă pe Hristos ca Mîntuitor al Său, el și păcatele sale sînt îndrumate spre cruce, și se consideră că atunci cînd Domnul Hristos a murit pe crucea Golgotei, păcătosul a fost de fapt acela care a murit, că Domnul Hristos a făcut lucrul acesta numai ca Mijlocitor. În consecință, Dumnezeu socotește moartea Domnului Isus ca o pedeapsă deplină și specifică pentru vina acestui păcătos pocăit, și se consideră că în Domnul Hristos el a murit, fiind acum îndreptățit de toate lucrurile.

„Unii înclină să creadă, că ei trebuie să treacă mai întîi prin anumite cercări, spre a dovedi Domnului că s-au îndreptat, și apoi să poată cere binecuvîntă-

rile făgăduite. Dar ei pot cere chiar acum binecuvîntările lui Dumnezeu. Și, chiar trebuie să le ceară, căci trebuie să primească harul Lui și spiritul lui Hristos, ca să le ajute în neputința lor. Altfel nu vor fi în stare niciodată, să biruie răul. Isus dorește ca noi să venim la El așa cum sîntem, simțind că avem nevoie de Dînsul. Putem veni cu toată slăbiciunea, la picioarele Sale. În aceasta stă chiar mărirea Lui, ca El atunci să ne cuprindă în brațele iubirii Sale și să lege toate rănile noastre, curățindu-ne de orice întinăciune”.

Tocmai aceasta este greșeala, pe care o fac mii de creștini. Ei nu cred că Isus îi iartă pe fiecare personal. Ei nu cred pe Dumnezeu pe cuvînt. Acesta este însă privilegiul tuturor celor care împlinesc condițiile ca adică ei să știe, că iertarea se acordă în dar pentru fiecare păcat. Lepădați departe de voi bănuiala că făgăduințele lui Dumnezeu nu ar fi pentru voi. Ele sînt pentru fiecare păcătos pocăit. Putere și har sînt puse prin Hristos, la dispoziție, spre a fi aduse de îngeri fiecărui suflet credincios. Nimeni nu este atît de păcătos, încît să nu mai poată găsi putere, curățire și îndreptățire în Hristos, care a murit pentru fiecare din noi. El așteaptă mereu, să ia de pe noi hainele cele mînjite de păcate, și să ne îmbrace cu umezele cele albe și curate ale dreptății Sale. El nu dorește ca păcătosul să moară, ci să se întoarcă și să trăiască.

În adevăr, dacă ne-am făcut una cu El, printr-o moarte ase-

mănătoare cu a Lui, vom fi una cu El și printr-o înviere asemănătoare cu a Lui.

Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea Lui, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului; căci cine a murit, de drept este izbăvit de păcat. „Acum, dacă am murit împreună cu Hristos, credem că vom și trăi împreună cu El.“ (Rom. 6,5-8).

Deci, atunci când păcătosul acceptă pe Isus Hristos ca Mîntuitor al Său, iar moartea Domnului Hristos ca fiind pedeapsa pentru păcatele sale, Dumnezeu consideră că el a fost în adevăr pironit pe cruce în persoana Domnului Hristos. Pedeapsa pentru vină a fost plătită; astfel păcătosul este absolvit de păcatele sale.

Datorită acestui puternic adevăr și anume că Dumnezeu poate fi drept și să îndreptățească pe păcătos, datorită faptului că Dumnezeu este credincios și drept, păcătosul este iertat, pentru că El nu poate (în mod drept) să aplice a doua oară o pedeapsă ce a fost deja executată. Dreptatea lui Dumnezeu este acum trecută în contul păcătosului și El îl declară liber.

„Deci, ce vom zice noi în fața tuturor acestor lucruri?

„El care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?

„Cine va ridica piatră împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela, care-i socotește neprihăniți“. Rom. 8,31-33.

Astfel, păcătosul, prin venirea Domnului Hristos și crezînd în El pentru mîntuire, scapă de pedeapsa pentru nele-

giuirile sale, prin meritele morții ispășitoare a Domnului Hristos. Deși păcatele sale au fost poate ca purpura, ele au devenit ca lîna; deși au fost cum e cîrmizul, s-au făcut albe ca zăpada. (Is.18). Căci: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire.“ 1 Ioan 1,9.

Este un lucru greu pentru cei păcătoși, a-și da seama că este posibil ca Dumnezeu, în adevăr să le ierte păcatele și să-i facă liberi. Mulți sînt urmăriți de simțămîntul că sînt pierduți și că nu mai există nici o speranță sau posibilitate ca situația lor să fie schimbată.

Cu mulți ani în urmă, spune o poveste, autoritățile unui oraș, au intervenit pe lîngă conducerea statului și au obținut făgăduința eliberării a cinci deținuți, care aveau să aibă o purtare bună. Condiția a fost ca să se țină totul secret și după șase luni de zile să fie selecționați cinci oameni (conform raportului ce urma să se țină) care să fie grațiați, indiferent de motivul condamnării lor. La sfîrșitul acestui timp de probă, deținuții au fost adunați cu toții în sala de mese a închisorii. Organele de resort, erau prezente. Ținînd în mînă niște hîrtii pe care secretarul său i le înmîină, șeful statului zise: „Am aici grațierea pentru cinci oameni.“

Se spune că niciodată nu s-a mai văzut o astfel de scenă. Asupra deținuților se lăsă o tăcere de moarte; mulți aveau pe față paloarea morții, iar tăcerea devenea dureroasă; era ca și cînd orice inimă a încetat să mai bată. Directorul dădu să înceapă să le arate cum au fost grațiați cei cinci deținuți, dar șeful statului îl opri și spu-

se: „Mai întii să citim numele respective.“

Se citi primul nume — și cel în cauză fu invitat să vină să-și ia actele de grațiere. Dar nimeni nu se mișcă. Directorul închisorii fu atunci întrebat dacă sînt toți deținuții prezenți. După ce se spuse că sînt cu toții prezenți, se citi iarăși numele primului pe listă spunîndu-i-se să păsească înainte și să-și primească hîrțiile de grațiere. El era liber de acum. Dar nimeni nu se mișcă. Toți se uitau la cel în cauză. Era în închisoare de 19 ani, și se uita în jur să vadă cine este cel care a fost grațiat. În cele din urmă directorul închisorii i se adresă privindu-l în ochi: „Ruben — ești cel în cauză“. Dar Ruben se întoarse și începu să privească de jur împrejur să vadă unde și cine era acel, Ruben. Directorul spuse a doua oară: „Ruben... tu ești cel grațiat“... și pentru a doua oară acesta privi în jur, gîndind că trebuie să fie un alt Ruben. Directorul fu nevoit a spune și a treia oară lucrul acesta — „Ruben vino și ia-ți certificatul de grațiere.“ În cele din urmă bătrînul se ridică, înaintă spre locul unde se aflau oficialitățile, tremurînd din cap și abia ținîndu-se pe picioare, iar cînd luă în mîni actul de grațiere, privi la el, merse la locul său, își îngropă fața în mîini și fu scuturat de un plîns de nestăvilit.

Pentru el era aproape de necrezut că i s-a acordat grațierea. El nu o merita. Ea venea ca un act al harului cel mare acordat lui de șeful celui stat, care în baza prerogativelor sale, era singurul care avea puterea și autoritatea să-l libereze.

Neprihănirea dovedită de Lege. Înainte de convertire, Legea lui Dumnezeu, care este standardul neprihănirii, aduce

numai condamnarea păcătosului. Dar după ce acesta a primit neprihănirea Domnului Hristos, el stă iarăși înaintea Legii și acum, ea — Legea — nu mai găsește nici o vină în el. Ce constituia înainte un instrument de condamnare pentru el, a devenit acum un instrument de recomandare, de laudă, căci „acum s-a arătat o neprihănire, pe care o dă Dumnezeu, fără lege — despre ea mărturisește Legea și Proorocii.“ Rom.3,21.

Legea, care l-a condamnat cândva, mărturisește acum despre neprihănirea lui. Singele lui Isus Hristos îl curățește de toate păcatele (1 Ioan 1,7). Ce s-a întâmplat cu păcatele sale din trecut? Dumnezeu le-a aruncat „în fundul mării“. El le-a îndepărtat de păcătos, după cum este departe „răsăritul de apus“. El le-a aruncat în spatele Său și nu-și mai aduce niciodată aminte de ele, ca fiind împotriva păcătosului.

Păcatele sale sînt cu totul separate de el. Deși păcătosul a păcătuit împotriva lui Dumnezeu călcîndu-I Legea, Acesta îl iartă. El stă în neprihănirea Domnului Hristos. Prin El el a fost îndreptățit. Vina sa este ștearsă. „Să știți dar, fraților, că în El vi se vestește iertarea păcatelor; și oricine crede, este iertat prin El de toate lucrurile de care n-ați putut fi iertați prin Legea lui Moise.“ Fapt. 13,38.39.

Ioan, vizionarul de pe Patmos a văzut în viziunea sa o oaste de răscumpărați, așa cum vor fi ei în cele din urmă, stînd înaintea tronului lui Dumnezeu în împărăția Sa, și ne-a lăsat următoarea descriere a acestei scene glorioase:

„După aceea m-am uitat, și iată că era o mare gloată, pe care nu putea s-o numere nimeni, din ori ce neam, din ori-

ce seminție, din orice norod și de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de finic în mâini; și strigau cu glas tare, și ziceau: „Mintuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie și a Mielului:

„Și toți îngerii stăteau împrejurul scaunului de domnie, împrejurul bătrînilor și împrejurul celor patru făpturi vii. Și s-au aruncat cu fețele la pămînt în fața scaunului de domnie, și s-au închinat lui Dumnezeu, și au zis: 'Amin.' A Dumnezeului nostru să fie lauda, slava, înțelepciunea, mulțumirile, cinstea, puterea și tăria, în vecii vecilor. Amin.“ Apoc. 7,9-13.

Și toate acestea în mod cu totul liber pentru păcătos. Dumnezeu nu numai că oferă totul ca un dar, ci El pledează pe lingă păcătos ca să primească totul ca atare. Să ascultăm această călduroasă invitație: „Fiule, dă-mi inima ta.“ Prov. 23,26. „Veniți la mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă.“ Mat. 11,28. „Cine vrea, să ia apa vieții, fără plată.“ Apoc. 22,17.

Dar toate acestea pot fi primite numai prin exercitarea credinței. „Căci prin har ați fost mîntuiți, prin credință.“ Ef.2,8.

Nu mai aceia care cred în El vor fi mîntuiți. „Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este, și că răsplătește pe cei ce-L caută.“ Ebr. 11,6.

„Avram a crezut pe Dumnezeu, și aceasta i s-a socotit ca neprihănire“ (Gen.15.6). „Însă celui ce lucrează, plata cuve-

nită lui i se socotește nu ca un har, ci ca ceva datorat; pe cînd, celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce socotește pe păcătos neprihănit, credința pe care o are el, îi este socotită ca neprihănire.“ Rom. 4,3-5.

Iar apostolul spune iarăși:

„Dar acum s-a arătat o neprihănire, pe care o dă Dumnezeu, fără lege — despre ea mărturisesc Legea și proorocii — și anume, neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El. Nu este nici o deosebire. Căci toți au păcătuit, și sînt lipsiți de slava lui Dumnezeu. Și sînt socotiți neprihăniți, fără plată prin harul Său, prin răscumpărarea, care este în Hristos Isus. Pe El Dumnezeu L-a rînduit mai dinainte să fie prin credința în singele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-și arate neprihănirea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungatei răbdări a lui Dumnezeu; pentru ca, în vremea de acum să-și arate neprihănirea Lui în așa fel în cît, să fie neprihănit, și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus.“ Rom. 3,21-26.

Căci, spune Apostolul: „Noi credem că omul este socotit neprihănit prin credință, fără faptele Legii.“ vers.28.

„Aceasta este învățătura pe care ne-a dat-o Domnul Hristos, că orice dar dorit de la Dumnezeu să credem că îl primim, și va fi al nostru.“

Din simpla istorisire a felului cum Isus a vindecat pe acest bolnav, putem învăța, cum trebuie să credem în El, pentru a obține iertarea păcatelor. Să auzim istorisirea despre paralizatul de la Betezda. Sărmanul acesta zăcea acolo fără nici un ajutor; treizeci și opt de

ani el nu se mai servise de picioarele sale. Și iată, că Isus i se adresează deodată: „Scoală-te, ia-ți patul tău, și umblă.“ Paralicul ar fi putut să răspundă: „Doamne, dacă Tu mă vei face sănătos, atunci am să pot merge, după cum spui! Dar, nu! El crezu direct din capul locului cuvântul lui Hristos; crezu că a fost făcut sănătos, și porni să se ridice; el se sculă să meargă, și merse. El făcu după cuvântul Domnului și Dumnezeu îi dădu puterea. Paralicul fu pe deplin vindecat.

În aceeași stare ne găsim și noi păcătoșii. Noi nu putem oferi ispășirea pentru păcatele noastre din trecut, și nici nu putem schimba prin proprie putere inima noastră, ca să ne facem singuri sfinți. Dar Dumnezeu ne-a promis, că va face toate acestea pentru noi prin Hristos. Noi trebuie să credem această făgăduință, noi trebuie să mărturisim păcatele noastre și să ne predăm pe noi înșine lui Dumnezeu. Noi trebuie să vrem a-l servi Lui. Tot atât de sigur cum noi facem aceasta, la fel va împlini și Dumnezeu cele făgăduite de Dînsul. Dacă crezi făgăduința Lui — și deci crezi că ești iertat și curățit—Dumnezeu și face lucrul acesta: și atunci ești însănătoșit, exact la fel cum fu însănătoșit paralicul, cînd, crezînd el, Domnul Hristos îi dădu putere să meargă și merse. Totul se face, dacă noi credem.

„Nu aștepta să simți, că te-ai făcut sănătos, ci zi: „Cred și așa este, nu pentru că eu sînt, ci pentru că Dumnezeu a promis.“

„Mulțimea mirată care se îmbulzea aproape de Isus n-a simțit nici un fel de putere venind de la El. Dar cînd femeia suferindă a întins mîna pentru a-L atinge, crezînd că va fi

însănătoșită, a simțit puterea vindecătoare. Tot așa și în lucrurile spirituale. Dacă vorbești despre religie într-un mod ocazional, dacă te rogi fără foame și sete sufletească și fără credință în Hristos, numai cu numele, care-l primește numai ca Mîntuitor al lumii, niciodată nu poate aduce vindecarea sufletului. Credința care e spre mîntuire nu este numai o recunoaștere intelectuală a adevărului. Acela care așteaptă ca mai întii să aibă o cunoștință întreagă înainte de a exercita credința, nu poate primi binecuvîntări de la Dumnezeu. Nu este îndestulător a crede despre Hristos; trebuie să credem în El. Singura credință care ne va fi de folos este aceea care-L cuprinde pe El ca Mîntuitor personal; care-și însușește meritele Lui. Mulți consideră credința ca o părere. Credința mîntuitoare este o tranzacție, prin care cei ce primesc pe Hristos se unesc prin legămînt cu Dumnezeu. Adevărata credință este viață. O credință vie însemnează o creștere a vigoarei, o încredere deplină, prin care sufletul devine o putere cuceritoare.

„După ce a vindecat femeia, Isus a dorit ca ea să recunoască binecuvîntările primite.“

Aceasta, este deci, îndreptățirea prin credință. Ea este socotită. Ea nu este socotită un drept al nostru, ci ea devine a noastră prin harul lui Dumnezeu, atunci cînd o acceptăm prin credință.

Numai Domnul Hristos prezintă un astfel de plan al mîntuirii. Toate celelalte concepții religioase lasă pe păcătos să se ridice singur din mocirla păcatului prin propriile sale eforturi. Domnul Hristos veni din ceruri și ne-a înălțat la Dumnezeu. De aceea — „Și-i vei pu-

ne numele Isus, pentru că El va mîntui pe poporul Lui de păcatele sale.“ Mat. 1,21.

Ca Mîntuitor Domnul spune: „Cu o bunătate fără de margini voi avea milă de tine. Îți voi lua păcatele tale și-ți voi da în schimb pacea Mea. Să nu te părească nicidecum respectul față de tine însuși; căci te-am cumpărat cu prețul propriului Meu sînge. Ești al Meu. Slăbi-ciunea ta, Eu o voi întări. Remușcările ce le ai pentru păcatele tale, le voi îndepărta.“

Aceasta este solia lui Dumnezeu. Chiar remușcările pentru păcat, vor fi îndepărtate.

Ce dragoste fără de margini. Atunci sîntem liberi, făcuți liberi de Fiul lui Dumnezeu și deci... în adevăr liberi (Ioan 8,36).

„Fiind deci socotiți fără de vină (achitați) ca un rezultat al credinței, să avem deci pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos.“

Se povestește că un om care călătoria în marele deșert al Saharei, s-a trezit la un moment dat că provizia sa de apă s-a terminat. El însetă și se găsea pe marginea disperării.

Cînd se lupta cu situația aceasta, cercetînd în toate părțile pentru o iluzorie (în aparență) speranță de scăpare, deodată observă mai la o parte un semn pe care se putea citi:

„Călătorule, fă zece pași spre răsărit, și vei găsi comoara paradisului.“

Acesta făcu repede zece pași, săpă în nisip, și dădu peste un izvor cu apă rece și clară — viața îi fu salvată.

Tot astfel este comoara vieții veșnice. Ea este aproape de noi.

În lumina bucuriei veșnice, este atât de puțin de lepădat, de lăsat la o parte. Să nu facem noi oare chiar acum cei cîțiva pași necesari care să ne facă în stare să ne dea posibilitatea a bea — fără bani și fără plată — apa vieții? Domnul Hristos ne invită să venim, să gustăm... și vom vedea cît de bun este Domnul“.

D. POPA

„DAȚI BUCURIEI GLAS“

*Domnește bucuria în tot cuprinsul firii ;
Surisul e secretul eternei tinereți.
În inima voioasă stă taina fericirii,
Ea tinără rămîne chiar și la bătrîneți.*

*Am fost creați ca-n viață a razelor lumină,
Din zimbete senine, în jur să reflectăm,
Și darul bucuriei, ce vindecă și-alină
Durerea sau tristețea, din plin să pregustăm.*

*Căci darul bucuriei e rodul sănătății ;
El e-n surisul dulce ce prinde pe copii,
E raza ce s-așterne pe-ntreg cuprinsul feții
Cînd luna își revarsă lumina pe cîmpii.*

*Creștinul ce trăiește credința-adevărată
Cu gîndul și nădejdea la viața de apoi,
Nici cînd nu își vorbește cu fața-ntunecată,
Ci plin de bucurie, el cîntă și-n nevoi.*

*În viața de credință întreabă-te pe tine :
Cercat-am bucuria de suflet cîștigat ?
Dar bucuria dulce a facerii de bine
De cîte ori în viață, pot spune c-am gustat ?*

*Priviți în jur natura cum ochiul îl încîntă !
Te cheamă fără plată să mergi să te desfeți,
Să simți cum raze calde de soare te alină
La începutul unei senine dimineți.*

G. I.

Curierul
ADVENTIST

REDACTIA SI AD-TIA
BUCURESTI, STR. MITROP. GHEN. PETRESCU 116